

เป็นคนขยันก่อน ขยันให้มาก ๆ จนตัวเองเก่ง อยากให้คนพิการทุกคนมีความพยายาม อยากให้มีเงิน
เพื่อใช้จ่าย และมีชีวิตที่มีความสุข

ต้นกล้าต้นแบบคนพิการคนที่ 6

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

1.1 ชื่อ

นาย สว่าง ศรีสม

1.2 ประเภทของต้นกล้าต้นแบบคนพิการที่ประสบความสำเร็จ

ต้นกล้าต้นแบบคนพิการด้านการเป็นผู้นำในการส่งเสริมศิลปะ และดนตรี

1.3 อายุ

31 ปี

1.4 เพศ

ชาย

1.5 ลักษณะความพิการ

บุคคลพิการทางกาย และการเคลื่อนไหว

1.6 อาชีพ

รับจ้าง หัวหน้าเครือข่ายศิลปินดนตรีคนพิการ

1.7 ระดับการศึกษา

ปริญญาตรี

1.8 ที่อยู่สำหรับการติดต่อ

546 ลาดพร้าว 47 วังทองหลาง กทม. 10310

ส่วนที่ 2 การเป็นต้นกล้าต้นแบบคนพิการ

2.1 เป้าหมายสูงสุดในชีวิตคืออะไร และมีวิธีการไปสู่เป้าหมายนั้นได้อย่างไร

อยากจะช่วยเหลือคนพิการให้มีการพัฒนาและเป็นที่ยอมรับในสังคม จากการที่ตนเองทำงานใน
เครือข่ายศิลปินดนตรีคนพิการ จึงมีความคิดว่าอยากที่จะส่งเสริมในด้านนี้ให้คนพิการสามารถทำงาน
เกี่ยวกับศิลปะ และดนตรีในสังคมกระแสหลักได้ โดยจัดตั้งโครงการพัฒนาและส่งเสริมงานศิลปะเพื่อคน
ทั้งมวลเพื่อพัฒนาศักยภาพของคนพิการด้านดนตรี และศิลปะให้มีคุณภาพงานเป็นที่ยอมรับ ซึ่งมี
แนวคิดในการขจัดอุปสรรคที่กีดกันการมีส่วนร่วมของคนพิการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านทัศนคติ ผ่าน
งานดนตรีและศิลปะ โครงการนี้ได้ให้คนพิการได้ร่วมทำงานกับบุคคลธรรมดาที่เป็นมืออาชีพ ทำให้ได้

สามารถเห็นมุมมองของคนปกติ และเกิดการพัฒนาต่อตัวคนพิการเอง ส่งผลให้ผลงานที่ออกมามีคุณภาพทัดเทียมกับผลงานของคนปกติ มีความเป็นมืออาชีพ และสามารถเผยแพร่ออกสู่ท้องตลาด

2.2 แรงบันดาลใจในการใช้ชีวิตคืออะไร

เป็นคนที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง เชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่อยากทำอยากเป็นสามารถทำได้ ขึ้นอยู่กับใจของตนเองว่าจะทำหรือไม่ แม้ว่าจะจะเป็นสิ่งที่ไม่เคยทำมาก่อน แต่สามารถทำได้โดยการเรียนรู้ เริ่มแรกไม่มีใครที่ทำอะไรเป็นเองทำได้เก่งตั้งแต่เกิด ต้องมีการเรียนรู้ ต้องทดลองทำใหม่ๆที่ไม่เคยทำ คนที่มีความชำนาญในการทำอะไรสักอย่างหนึ่งจากการฝึกฝน หากคิดกลับกันว่าถ้าฝึกฝนก็ย่อมเกิดความชำนาญขึ้นมาได้ และความคิดเช่นนี้ทำให้ตนเองเกิดแรงบันดาลใจในการใช้ชีวิต ถึงแม้ทุกคนจะเห็นว่าตนเองไม่สามารถทำได้เพราะมีความผิดปกติ ไม่สมประกอบ หากเชื่อมั่นในตัวเองแล้ว เชื่อว่าทุกอย่างจะสามารถประสบความสำเร็จได้ตั้งใจ

2.3 บุคคลต้นแบบในการดำเนินชีวิตคือใคร เพราะเหตุใด

กฤษณะ มูรติ (นักปรัชญาชาวอินเดีย) เนื่องจากเป็นบุคคลที่มองทุกอย่างที่เป็นธรรมชาติปราศจากการปรุงแต่ง ดำรงชีวิตโดยไม่เป็นทุกข์ แต่มีความตื่นตัวที่จะทำประโยชน์แก่สังคม มีความซัดแย้งทั้งในตนเอง และกับผู้คนรอบข้าง ชอบที่เขาเป็นคนที่แน่วแน่ เลือกทางเดินของตัวเองที่สามารถจะอยู่อย่างสุขสบายมีทรัพย์สินเงินทองมากมาย แต่เขาเลือกที่จะออกเดินทางไปเพื่อหาสาระณะชน หรือเสวนากับคนที่มีความสนใจ ด้วยทัศนคติที่ว่าต้องการจะปลดปล่อยตัวเอง นอกจากนั้นเขาคำนึงถึงเยาวชน โดยถือว่าเยาวชนคืออนาคตของมวลมนุษยชาติ และได้ก่อตั้งโรงเรียนขึ้นในหลายประเทศ ซึ่งผมคิดว่าเขาเป็นคนหนึ่งที่น่ายกย่องนับถือ มีความคิดก้าวหน้า สมควรที่จะเป็นแบบอย่างกับคนรุ่นหลัง ซึ่งเราควรที่จะศึกษา และใช้เป็นต้นแบบในการดำเนินชีวิต

2.4 ความสำเร็จสูงสุดในชีวิตที่ผ่านมาคืออะไร

การได้ทำโครงการพัฒนาและส่งเสริมงานศิลปะเพื่อคนทั้งมวล (Inclusive Arts) ในประเทศและภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ถือเป็นความสำเร็จสูงสุดในชีวิต เป็นโครงการที่ได้รวบรวมคนพิการที่มีความสามารถความสนใจในการทำดนตรีเช่นเดียวกันมารวมตัวกันเพื่อทำงานเพลงร่วมกับคนปกติ เป็นมืออาชีพ เพื่อผลิตผลงานออกมาเป็นอัลบั้ม ปัจจุบันโครงการยังคงดำเนินต่อไป โครงการนี้สามารถช่วยเหลือคนพิการให้ได้ออกมาแสดงความสามารถ แสดงศักยภาพของตนเองให้คนทั่วไปรับรู้ และช่วยลบทัศนคติของคนทั่วไปที่คิดว่าคนพิการมีปมด้อย ไม่มีความสามารถ ให้เขาเกิดความคิดว่าคนพิการก็ทำได้เทียบเท่ากับคนทั่วไป ซึ่งถือเป็นการเริ่มต้นที่ดีที่จะทำให้คนทั่วไปยอมรับและเปิดโอกาสให้กับคนพิการมากขึ้น และทำให้คุณภาพชีวิตของคนพิการดีขึ้นตามมา

2.5 อะไรคือปัจจัย / เงื่อนไขที่ทำให้ประสบความสำเร็จดังกล่าว

เงื่อนไขในการประสบความสำเร็จได้นั้น คือ 1) ความตั้งใจจริง การที่เราจะเริ่มต้นทำสิ่งใดก็ตาม ต้องมีความตั้งใจที่จะทำสิ่งนั้นให้เกิดขึ้น ให้ประสบความสำเร็จ การได้เริ่มทำสิ่งใดแล้วนั้นคือโอกาสและขึ้นอยู่กับตัวเองว่าจะสามารถทำต่อจนสำเร็จได้หรือไม่ 2) การขวนขวายหาความรู้ในสิ่งที่จะทำ เนื่องจากไม่มีใครที่เก่งตั้งแต่เกิด ความรู้เป็นสิ่งที่เราสามารถศึกษา และพัฒนาต่อไปได้เรื่อยๆ โดยไม่มีขีดจำกัด หากเริ่มทำในเรื่องที่เราไม่รู้ไม่เคยทำมาก่อน ก็ต้องศึกษาเพื่อให้รู้ว่าจะต้องทำอย่างไร ซึ่งจะควบคุมไปกับการฝึกฝนให้ทำได้ และมีความชำนาญในงานที่ทำ 3) การรู้จักเชื่อมโยงงานกับผู้อื่น ในการทำงานแต่ละอย่างนั้นก็มีหลายเรื่องที่เราไม่สามารถทำให้สำเร็จได้ด้วยตัวเอง ต้องมีการร่วมงานกับผู้อื่น ซึ่งต่างคนก็ต่างความคิด ต้องยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นจึงจะทำให้งานที่ทำราบรื่น และได้รับผลที่ดีขึ้น 4) โอกาสจากภายนอกที่ประจวบเหมาะ แน่หนอนว่าการทำงานทุกชิ้นแม้งานจะดีแค่ไหนก็อาจจะไม่ประสบผลสำเร็จได้หากขาดปัจจัยภายนอกที่เหมาะสม แต่ไม่ใช่ว่าจะอยู่เฉยๆเพื่อรอโอกาสมาถึงส่วนหนึ่งก็ต้องขวนขวายสร้างโอกาสให้เกิดขึ้นด้วยตัวเอง แล้วทุกอย่างจะประสบความสำเร็จได้ตั้งใจ

2.6 ปัญหาอุปสรรคที่สำคัญที่สุดในชีวิตที่ผ่านมาคืออะไร(เล่าประสบการณ์ความล้มเหลวหน้าผิวดวงหรือปัญหาอุปสรรคที่สำคัญที่สุดในชีวิต)

อุปสรรคต่อการทำงานที่ผ่านมา คือ การปิดกั้นตัวเองในการที่จะตั้งใจทำสิ่งใหม่ ซึ่งเป็นช่วงที่เริ่มทำงานใหม่ๆ เมื่อหลายปีก่อน เช่น เนื่องจากตนเองไม่ชอบการติดต่อประสานงานกับคนอื่น จึงปิดกั้นตนเองพยายามหลีกเลี่ยงการติดต่อประสานงาน ทำให้ได้เรียนรู้การติดต่อประสานงานค่อนข้างน้อย ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการทำงานเป็นอย่างยิ่งในงานปัจจุบันของตนเอง จึงต้องเริ่มฝึกตัวเองใหม่ในการติดต่อกับผู้อื่น เพื่อให้สามารถทำงานปัจจุบันให้ได้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

อุปสรรคอีกประการหนึ่ง คือ ปัญหาในการสื่อสาร การสื่อสารบางครั้งอาจทำให้เกิดความขัดแย้ง โดยไม่รู้ตัว โดยการสื่อสารที่เน้นความต้องการของตนเอง มากกว่าที่จะเข้าใจความต้องการหรือความจำเป็นของคนอื่น หลายครั้งกลายเป็นการไม่เห็นคุณค่าของสิ่งที่คนอื่นพยายามทำ ทำให้เกิดความขัดแย้ง และไม่ได้ได้รับความร่วมมือในการทำงานเท่าที่ควร ทำให้เกิดอุปสรรคในการทำงาน และทำให้งานล่าช้า หรือในบางครั้งผลที่ได้ไม่เป็นไปตามความคิด

2.7 มีวิธีการในการแก้ไขปัญหา ก้าวข้ามปัญหา อุปสรรคนั้นอย่างไร

การคิดหาเหตุผล เมื่อเกิดปัญหาขึ้นจะคิดว่าปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นเกิดขึ้นเพราะอะไร และคิดว่าจะแก้ปัญหาได้อย่างไร หากทางแก้ปัญหาไปเรื่อยๆ ถ้าคิดไม่ออกก็ถามความคิดเห็นของคนอื่นๆว่าจะมีวิธีไหนที่สามารถแก้ไขปัญหานั้นได้ หรือมีแนวทางที่แตกต่าง ทำให้ตนเองสามารถทำไปในแนวทางที่ดีที่สุด และหากผิดก็แก้ตัวใหม่ บางครั้งบางทีอาจจะทำอะไรที่ไม่ถูกต้อง หรือทำพลาดพลั้งไปทำให้คนอื่น

เดือร้อนก็ต้องขอโทษ และพยายามแก้ไขปัญหารับผิดชอบในส่วนที่พลาดไป แต่ถ้าไม่อยู่ในวิสัยที่ทำอะไรได้ ก็ปล่อยให้มันผ่านไปตามเวลา และจำไว้เป็นบทเรียนเพื่อที่จะปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้น รวมถึงสามารถใช้เป็นแบบอย่างในการแก้ปัญหาได้ในอนาคต

2.8 ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตคนพิการไทยในปัจจุบันเป็นอย่างไร

คุณภาพชีวิตของคนพิการในปัจจุบันมีชีวิตที่ย่ำแย่ แต่คาดว่าจะมีแนวโน้มดีขึ้น เนื่องจากคนพิการหลายคนไม่ได้เรียนหนังสือ ทำให้ไม่มีความรู้ และไม่มีความรู้ ในบางครั้งก็ไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้ ซึ่งทำให้คุณภาพชีวิตยังไม่ดีเท่าที่ควร นอกจากนี้ปัจจัยในการดำรงชีวิตอื่นๆ เช่น ค่าใช้จ่าย ค่าใช้จ่ายสำหรับคนพิการในอาคาร สถานที่ หรือระบบขนส่งมวลชนยังมีน้อยทำให้คนพิการไม่สามารถเดินทาง หรือทำกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างสะดวก และ สังคมมีทัศนคติที่ไม่ถูกต้อง เช่น คนพิการมีบาปกรรม ความพิการเป็นความน่ากลัว ทุกข์ทรมาน ความพิการคือความไม่สมบูรณ์ ผิดปกติ ไม่สมประกอบ ฯลฯ เป็นต้น ซึ่งเป็นความคิดที่บั่นทอนกำลังใจของคนพิการ โดยเมื่อได้รับแค่ทัศนคติเช่นนั้น ทำให้คนพิการหลายคนเข้าใจว่าตนเองเป็นไปตามที่คนอื่นกล่าว และท้อแท้

2.9 ความคาดหวังที่มีต่อสวัสดิการสำหรับคนพิการในประเทศไทยเป็นอย่างไร (สิ่งที่อยากให้เกิด อยากให้มี อยากให้เป็น เกี่ยวกับการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ ซึ่งอาจจะยังไม่มีในปัจจุบัน หรือมีแต่ยังไม่ดีพอ)

ต้องการให้จัดสวัสดิการเรื่องการเดินทางให้แก่คนพิการเพิ่มเติม เนื่องจากระบบขนส่งมวลชนยังไม่เอื้ออำนวย ทำให้คนพิการมีค่าใช้จ่ายในการเดินทางสูง ไม่สามารถออกมาทำงานได้ นอกจากนี้ควรเน้นให้การขจัดอุปสรรค 4 อย่างให้เป็นรูปธรรมมากขึ้น คือ 1) อุปสรรคทางกายภาพ ควรช่วยเหลือในเรื่องอุปกรณ์ต่างๆ ในการอำนวยความสะดวกให้แก่คนพิการ ให้สามารถใช้บริการสาธารณะต่างๆ ได้ และให้สถานที่สำนักงานราชการ หรือองค์กรมีทางเดินสำหรับคนพิการ เช่น ทางลาดสำหรับรถเข็นมีลิฟท์ให้บริการ หรืออาจจะมีการจับตามทางเดิน เป็นต้น 2) ทัศนคติ อยากให้บุคคลทั่วไปปรับเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อคนพิการให้เห็นว่า คนพิการก็คือคนๆ หนึ่งเป็นคนปกติมีความรู้สึก สามารถดีใจ เสียใจได้เช่นเดียวกัน พยายามอย่าทำร้ายความรู้สึกของเขา ให้ความเสมอภาคต่อกัน 3) ระบบระเบียบ ในปัจจุบันการเข้าถึงสวัสดิการของคนพิการนั้นบางครั้งค่อนข้างยาก เนื่องจากต้องผ่านงานไปหลายฝ่าย มีขั้นตอนยุ่งยากซึ่งควรจัดให้สามารถเข้าถึงได้ง่ายขึ้น 4) เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร คนพิการหลายคนยังไม่สามารถเข้าถึงเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร เนื่องจากไม่มีสถานที่ให้บริการ รวมถึงไม่มีความรู้ในการใช้งาน ควรสนับสนุน และส่งเสริมให้คนพิการได้เข้าถึงเทคโนโลยีเหล่านี้ซึ่งจะช่วยให้พัฒนาความรู้ได้ดียิ่งขึ้น

2.10 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการในปัจจุบันเป็นอย่างไร (มุมมองที่มีต่อการจัดสวัสดิการที่มีอยู่ในปัจจุบัน ทั้งปริมาณ คุณภาพ รูปแบบ และวิธีการจัดสวัสดิการ)

สวัสดิการในปัจจุบันมักเน้นของฟรี จนทำให้เกิดความเข้าใจผิดว่าสิทธิของคนพิการ คือการได้ของฟรี เช่น เรียนฟรี ใ้ได้อุปกรณ์ฟรี ซึ่งถือเป็นการแก้ไขปัญหาระยะสั้น อาจจำเป็นในระยะเริ่มต้นเมื่อสังคมยังมีอุปสรรคอยู่ แต่ควรมีแผนระยะยาวที่จะช่วยให้อุปสรรคเหล่านี้ค่อยๆ หดไป นอกจากนี้หากต้องให้สวัสดิการที่เกี่ยวกับเงิน ควรคำนึงถึงความเหมาะสมของคนพิการแต่ละคน เช่น ระดับความรุนแรงของความพิการว่าพิการในลักษณะใด สามารถช่วยเหลือตัวเองได้หรือไม่ อาจต้องอยู่ภายใต้การดูแลของบุคคลอื่น พื้นที่ที่ผู้พิการอาศัยว่าพัฒนามาก พัฒนาลดน้อยอย่างไรมีปัจจัยในการดำรงชีวิตในพื้นที่นั้นๆอย่างไร ผู้พิการสามารถเข้าถึงสวัสดิการได้อย่างไร รวมถึงปัจจัยอื่นๆ ด้วย

2.11 ข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะที่มีต่อหน่วยงาน องค์กรที่เกี่ยวข้องในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม

อยากให้เน้นงานที่ขจัดอุปสรรค 4 อย่างที่กล่าวไว้ข้างต้นให้เป็นรูปธรรม มีความชัดเจนมากขึ้น ไม่ฉาบฉวย หากนำแนวคิดต่างประเทศมาใช้ ควรศึกษาแนวคิดให้ต้องแก่ก่อนนำมาปฏิบัติ ไม่ควรปรับเปลี่ยนเสียจนไม่เหลือเค้าเดิมหรือหลักการสำคัญต้องเสียไป ที่สำคัญคือทำให้คนพิการมีส่วนร่วมในทุกกระบวนการ หากมีกองทุนสำหรับคนพิการ ควรมีความยืดหยุ่นเพื่อให้คนพิการสามารถใช้งานได้คล่องขึ้น มีระบบให้คำแนะนำปรึกษา และพัฒนาคนพิการที่ขอทุนหรือคนที่ทำโครงการ โดยอาจจะจัดตั้งศูนย์บริการคนพิการเพื่อให้ความรู้ อาจจะมีอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับบริการช่วยเหลือคนพิการ โดยให้มีกระจายให้อยู่หลากหลายพื้นที่ ทั้งในเมืองหรือต่างจังหวัด ให้คนพิการเข้าถึงได้ง่าย

2.12 สิ่งที่ยอยากจะบอกกับคนพิการทั่วประเทศคืออะไร (ข้อความที่ต้องการจะสื่อสาร หรือฝากไปยังคนพิการ)

อยากให้คนพิการทุกคนคิดอยู่เสมอว่า คนพิการ คือ “คนปกติ” คนหนึ่ง มีความต้องการเหมือนคนทั่วไป มีความรู้สึก เพราะฉะนั้น อย่าอายที่จะแสดงออกถึงความต้องการของตนเอง อย่าปิดกั้นตนเอง อยากให้เชื่อมั่นในตัวของตัวเอง อย่ายอมแพ้ตั้งแต่ยังไม่ได้ลองเริ่มทำอะไร ต้องเป็นของตัวเอง เพราะยอมรู้ตัวเองมากที่สุด อย่าให้คำพูดของคนอื่นทำให้ตนเองหมดกำลังใจ หรือล้มเลิกในสิ่งที่ตั้งใจ ไม่ว่าจะเกิดปัญหาอะไรขึ้นคนที่สามารถช่วยเหลือเราได้ก่อนก็คือตัวเอง ต้องเผชิญหน้ากับปัญหานั้น และสุดท้ายต้องรู้จักพิทักษ์สิทธิของตนเอง เพื่อให้ตัวเองสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นปกติ

ต้นกล้าต้นแบบคนพิการคนที่ 7

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

1.1 ชื่อ

นางสาว สุรีพร ยูพา

1.2 ประเภทของต้นกล้าต้นแบบคนพิการที่ประสบความสำเร็จ

ต้นกล้าต้นแบบคนพิการที่ทำงานเพื่อสังคมในระดับประเทศ

1.3 อายุ

31 ปี

1.4 เพศ

หญิง

1.5 ลักษณะความพิการ

โปลิโอ

1.6 อาชีพ

เจ้าหน้าที่ประสานโครงการส่งเสริมการเข้าถึงสิทธิอนามัยเจริญพันธุ์ของผู้หญิงพิการ

1.7 ระดับการศึกษา

จบการศึกษาปริญญาตรี คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ปี 2548

1.8 ที่อยู่สำหรับการติดต่อ

องค์การคนพิการสากลประจำภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก

92 ถนนพหลโยธิน ซอย 5 สามเสนใน พญาไท กรุงเทพฯ 10400

โทรศัพท์ 02-2712123 โทรสาร 02-2712124

ส่วนที่ 2 การเป็นต้นกล้าต้นแบบคนพิการ**2.1 เป้าหมายสูงสุดในชีวิตคืออะไร และมีวิธีการไปสู่เป้าหมายนั้นได้อย่างไร**

เป้าหมายสูงสุด คือ การอยากเห็นคนพิการทุกคนมีชีวิตอยู่ร่วมในสังคมเช่นเดียวกับคนทั่วไป มีความรู้ เข้าถึงการศึกษา มีงานทำ และใช้ชีวิตโดยไม่ถูกเลือกปฏิบัติจากคนในสังคม วิธีการที่จะไปสู่จุดหมายนั้นได้ คือ การสร้างคนพิการการรุ่นใหม่ที่เข้าใจเรื่องความพิการอย่างถูกต้องภายใต้แนวคิดเชิงสังคม เพื่อให้คนพิการเหล่านี้ไปให้ความรู้ความเข้าใจกับคนพิการคนอื่นต่อไปและผลักดันสังคมให้เข้าใจและยอมรับความพิการ และจัดเตรียมสังคมที่ทุกคนอยู่ร่วมกันได้

2.2 แรงบันดาลใจในการใช้ชีวิตคืออะไร

แรงบันดาลใจในการใช้ชีวิต คือ ประสบการณ์จากชีวิตที่ผ่านมา ความเปลี่ยนแปลงของชีวิตจากการเป็นคนพิการจนหลุดพ้นจากความพิการอย่างมหัศจรรย์เป็นแรงบันดาลใจให้ชีวิตก้าวต่อไปเป็นคนพิการที่อยู่บนความพิการได้อย่างมีศักดิ์ศรี ใช้ชีวิตอย่างฉลาด และสร้างประโยชน์ให้กับสังคมเป็นแรงบันดาลใจให้มุ่งมั่นในการทำงานและการใช้ชีวิต

2.3 บุคคลต้นแบบในการดำเนินชีวิตคือใคร เพราะเหตุใด

ในช่วงที่เข้ามาทำงานใหม่ได้พบกับ พันโทต่อพงษ์ กุลครรชิต ซึ่งเป็นคนพิการ และเป็นหัวหน้าสำนักงานองค์การคนพิการสากลประจำภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ประทับใจในการดำเนินชีวิตของท่านซึ่งเป็นคนที่ประหยัด มัธยัสถ์ และมีแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง และสิ่งที่ประทับใจมากคือการเป็นตัวอย่างคนพิการที่ดำเนินชีวิตบนความพิการได้อย่างมีศักดิ์ศรีและน่ายกย่อง ท่านเป็นแบบอย่างของการส่งเสริมงานด้านคนพิการ โดยทุ่มเททั้งร่างกาย แรงใจ ความรู้ความสามารถทั้งหมดให้กับงานด้านการพัฒนาคนพิการโดยไม่คิดถึงประโยชน์ส่วนตัว ซึ่งท่านเคยกล่าวว่าถ้าเราทำงานอย่างอื่นเราต้องทุ่มเทตั้งแต่เริ่มเรียนหนังสือเราต้องทุ่มเทอ่านหนังสือสอบ จนถึงการแข่งขันเข้ามาเพื่อหางานทำ แต่ท่านคนพิการ คนทำงานเหมือนงานอาสาสมัครอยากทำก็ทำไม่อยากทำก็ไม่ทำ แต่ถ้าเราทุ่มเทงานด้านคนพิการเหมือนที่เราทุ่มเททำงานอย่างอื่นงานด้านคนพิการก็จะพัฒนาได้อย่างรวดเร็ว

2.4 ความสำเร็จสูงสุดในชีวิตที่ผ่านมาคืออะไร

ความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือการก้าวข้ามความทุกข์บนความพิการของตนเอง จนเห็นเป้าหมายของชีวิต และในที่สุดก็ใช้ความพิการให้เป็นโอกาสดี สมัครเข้ารับการฝึกอบรมหลักสูตรผู้นำคนพิการได้ผ่านการคัดเลือกเข้าเป็นผู้รับการอบรม Duskin Leadership Training in Japan เมื่อปี 2550 ถึง 2551 ซึ่งเป็นโครงการฝึกอบรมผู้นำเยาวชนคนพิการในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก เป็นโครงการที่ดีมากๆ ทำให้ได้รับความรู้และประสบการณ์ในการทำงานในองค์กรคนพิการในประเทศญี่ปุ่น โดยเฉพาะแนวคิดการดำรงชีวิตอิสระของคนพิการ (Independent Living Concept) เพื่อให้ผู้นำเยาวชนคนพิการที่ผ่านการอบรม เตรียมพร้อมในการทำงานพัฒนาคนพิการและองค์กรคนพิการในประเทศของตนเอง ภายใต้ฐานของสิทธิมนุษยชน เป็นความภาคภูมิใจที่ได้เป็นตัวแทนเยาวชนพิการของประเทศไทย และสัญญากับตัวเองอย่างมุ่งมั่นว่าจะกลับมาสร้างความเปลี่ยนแปลงในงานด้านการพัฒนาคนพิการในประเทศไทย ทำให้ชีวิตคนพิการไทยได้อยู่ร่วมในชุมชนและสังคม มีอิสระในการเข้าถึงระบบต่าง สามารถดำเนินชีวิตได้เช่นเดียวกับคนทั่วไป

2.5 อะไรคือปัจจัย / เงื่อนไขที่ทำให้ประสบความสำเร็จดังกล่าว

ความมุ่งมั่นและความตั้งใจในการทำงาน ถ้าเราต้องการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ประสบความสำเร็จ สิ่งสำคัญที่สุดคือความตั้งใจและความมุ่งมั่น และจะสามารถก้าวผ่านอุปสรรคต่างๆ ได้

2.6 ปัญหาอุปสรรคที่สำคัญที่สุดในชีวิตที่ผ่านมาคืออะไร(เล่าประสบการณ์ความล้มเหลวหน้าผิวดวงหรือปัญหาอุปสรรคที่สำคัญที่สุดในชีวิต)

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาได้พยายามค้นหาเป้าหมายในชีวิตของตนเอง ก็ได้พยายามหลายทาง โดยเฉพาะในด้านการศึกษาซึ่งคิดว่าจะเป็นทางออกที่ดีที่สุดให้ค้นเจอเป้าหมายของชีวิตในตอนนั้น เมื่อ

ได้เดินทางมาถึงจุดหนึ่งที่คนทั่วไปถือว่าเป็นความสำเร็จในชีวิต คือ การรับปริญญา การศึกษาจบแล้ว ชีวิตดีขึ้น แต่สำหรับตนเองการศึกษาอย่างเดียวไม่ได้ช่วยให้คนคนหนึ่งประสบความสำเร็จทุกด้านในชีวิตได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนพิการ ซึ่งเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วหนทางข้างหน้าของชีวิตยังมีอีกมาก ไม่มีงานทำ ไม่มีใครช่วยได้ จะหางานทำที่ไหน จะใช้ชีวิตข้างหน้าต่อไปอย่างไร ตอนนั้นคิดว่าชีวิตจะต้องแย่นอน ความรู้สึกแย่มากและหาทางออกของตัวเองไม่เจอ มีดีมน และไม่สามารถทำอะไรได้ จะต้องเป็นคนพิการที่เป็นภาระกับครอบครัวและคนอื่นตลอดไป

แต่อย่างไรก็ตามปัญหาอุปสรรคอันดับแรกที่สำคัญที่สุดคือตัวเราเอง เพราะตอนที่ยังมีสติปัญญา ความพิการทำให้ปัญหาอย่างอื่นตามมาด้วยเช่น ขาดความมั่นใจในตนเอง กลัว ไม่กล้าตัดสินใจ ให้ชีวิตมีดีมน ขาดเป้าหมายของชีวิต จมปลักอยู่กับชีวิตความพิการ กลัวแม้แต่จะต่อรองกับครอบครัว เพื่อตัดสินใจกับชีวิตของตนเอง เพราะคิดว่าไม่มีใครยอมรับฟังความคิดเห็นของเรา

2.7 มิวธีการในการแก้ไขปัญห ก้าวข้ามปัญหา อุปสรรคนี้ได้อย่างไร

พยายามค้นหาว่าอุปสรรคคืออะไร ที่สุดก็ค้นพบว่า ต้องออกไปสู่โลกภายนอกเพื่อออกไปหาความฝัน นั่นคือการมีงานทำ และพยายามหางานทำ ซึ่งตอนนั้นคิดว่าการทำงานจะทำให้ชีวิตดีขึ้น ทำให้ช่วยเหลือตัวเองได้มากขึ้น ซึ่งโชคดีได้เข้ามาทำงานที่องค์การคนพิการสากลประจำภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก เนื่องจากที่นี่เป็นองค์กรที่ทำงานด้านคนพิการบนฐานแนวคิดเชิงสังคม ที่นี่ไม่ใช่แค่การมีงานทำแต่ยังเป็นที่นี่ที่ให้โอกาสสอนให้เราเข้าใจความพิการที่ถูกต้องว่าความพิการไม่ใช่ปัญหาที่ตัวเรา แต่เป็นปัญหาที่เกิดจากสิ่งแวดล้อมและทัศนคติของคนภายนอกที่อยู่รอบตัวเรา จนทำให้เกิดความมั่นใจ คิดและตัดสินใจเองได้ จนในที่สุดก็หลุดพ้นจากความพิการ ปัจจุบันนี้ไม่มีความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจที่เกิดมาเป็นคนพิการ แต่รู้สึกภาคภูมิใจที่ได้เกิดมาเป็นคนพิการและสามารถสร้างประโยชน์ให้กับสังคม

2.8 ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตคนพิการไทยในปัจจุบันเป็นอย่างไร

คุณภาพชีวิตของคนพิการยังไม่ค่อยดี ซึ่งแบ่งออกเป็นกลุ่มใหญ่ๆ ได้ 2 กลุ่ม

กลุ่มที่ 1 คนพิการที่พัฒนาแล้วมีความรู้มีการศึกษา และไม่มีปัญหาที่ตัวคนพิการ แต่มีปัญหาเรื่องสิ่งแวดล้อมและอุปสรรคภายนอก เช่น 1) ทัศนคติของคนทั่วไป 2) การเข้าไม่ถึงข้อมูลข่าวสารของคนตาบอดและคนพิการรุนแรง 3) สิ่งแวดล้อมทางกายภาพทั้งอาคารบ้านเรือนหรือถนนขนส่งมวลชนต่าง ๆ 4) กฎหมายและกฎระเบียบที่ยังมีปัญหาเลือกปฏิบัติ

กลุ่มที่ 2 คนพิการที่ยังอ่อนแออยู่ยังไม่เข้มแข็ง ขาดความรู้ ขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง ยังไม่สามารถคิด ตัดสินใจ และแก้ปัญหาได้ นอกจากปัญหาของตัวคนพิการแล้ว พวกเขาเหล่านี้ยังต้องเผชิญกับอุปสรรคภายนอกทั้ง 4 ข้อ ข้างต้นด้วย

จึงทำให้คนพิการต้องทนทุกข์อยู่กับปัญหาที่อยู่ล้อมรอบตัวเขาจนไม่สามารถแก้ได้ ชีวิตของคนพิการในประเทศที่ยังไม่มีระบบสวัสดิการจึงยังไม่มีทางดีขึ้น

2.9 ความคาดหวังที่มีต่อสวัสดิการสำหรับคนพิการในประเทศไทยเป็นอย่างไร (สิ่งที่อยากให้ เกิด อยากให้มี อยากให้เป็น เกี่ยวกับการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ ซึ่งอาจจะยังไม่มีในปัจจุบัน หรือมีแต่ยังไม่ดีพอ)

อยากให้ทุกกระทรวงหันมาใส่ใจและตระหนักถึงปัญหา เพราะปัญหาความพิการเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นรอบตัวคนพิการ ไม่สามารถให้หน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งแก้ไขปัญหาทั้งหมดได้ ซึ่งสวัสดิการไม่ใช้การจัดสรรงบประมาณเงินเพียงอย่างเดียว แต่การจัดระบบสวัสดิการอื่นๆ เช่น ระบบการศึกษาที่คนพิการเข้าถึง ระบบขนส่งมวลชน ระบบการจ้างงาน ล้วนเป็นสิ่งที่จำเป็นและรอไม่ได้

2.10 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการในปัจจุบันเป็นอย่างไร (มุมมองที่มีต่อการจัดสวัสดิการที่มีอยู่ในปัจจุบัน ทั้งปริมาณ คุณภาพ รูปแบบ และวิธีการจัดสวัสดิการ)

ยังไม่ตอบสนองตรงตามความต้องการของคนพิการ เช่น เด็กพิการต้องการการศึกษา ผู้ใหญ่พิการต้องการมีงานทำ คนพิการที่มีงานทำแล้วต้องการการเข้าถึงระบบขนส่งมวลชน รถบริการสาธารณะ ต้องการที่ทำงานที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกให้สามารถเข้าทำงานได้ ซึ่งความต้องการพื้นฐานเหล่านี้ยังไม่มีในการจัดสวัสดิการ มีเพียงการจัดสรรงบประมาณเบี้ยความพิการ 500 บาท ซึ่งไม่ตอบสนองตรงกับปัญหาความต้องการได้ทุกอย่าง

2.11 ข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะที่มีต่อหน่วยงาน องค์กรที่เกี่ยวข้องในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม

ทุกภาคส่วนมีส่วนเกี่ยวข้องและมีส่วนที่จะช่วยแก้ปัญหาของคนพิการได้ เพียงแต่ทุกหน่วยงานช่วยคิดหรือตระหนักว่าอะไรบ้างที่หน่วยงานของตนเองสามารถทำได้ ทุกคนสามารถช่วยสร้างสรรค์ให้สังคมนี้เป็นสังคมที่เกื้อกูลซึ่งกันและกันได้ โดยไม่มีใครจะปฏิเสธว่าตนไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ เช่น นักกฎหมาย ก็สามารถออกกฎหมายที่เอื้อประโยชน์ให้คนพิการไม่เลือกปฏิบัติต่อคนพิการ หรือแม้แต่แม่ค้าขายของริมฟุตบาทก็สามารถช่วยโดยไม่จอตกรุดเข็นของขวางทางเดินของคนพิการ หรือแม้แต่นักกีฬา ก็สามารถออกแบบกีฬาหรือสนามกีฬา ที่คนพิการสามารถเข้าไปใช้ประโยชน์ได้

2.12 สิ่งที่ยากจะบอกกับคนพิการทั่วประเทศคืออะไร (ข้อความที่ต้องการจะสื่อสาร หรือฝากไปยังคนพิการ)

อยากให้คนพิการพยายามก้าวข้ามความพิการของตนเองและออกมาใช้ชีวิตร่วมกับคนทั่วไปในสังคม แล้วจะเห็นว่าโอกาสมีอยู่ในสังคมแต่อยู่ที่ว่าคุณจะออกมาคว้าโอกาสหรือไม่ ถ้าไม่

ออกมาโอกาสก็จะไม่ไปหา ถึงแม้จะยากลำบากในช่วงเริ่มต้น แต่เชื่อเถอะว่าจะได้รับประสบการณ์ที่สามารถหาได้ และสังคมก็จะเข้าใจและพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้น คุณคือส่วนหนึ่งในการเปลี่ยนแปลงสังคม

ต้นกล้าต้นแบบคนพิการคนที่ 8

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

1.1 ชื่อ

นาย ประกิต ราชนิกุล

1.2 ประเภทของต้นกล้าต้นแบบคนพิการที่ประสบความสำเร็จ

ต้นกล้าต้นแบบคนพิการด้านการเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ดี และสู้ชีวิต

1.3 อายุ

35 ปี

1.4 เพศ

ชาย

1.5 ลักษณะความพิการ

บกพร่องทางการมองเห็น

1.6 อาชีพ

ธุรกิจส่วนตัวเปิดร้านนวดแผนไทย เล่นดนตรี

1.7 ระดับการศึกษา

ปริญญาตรี

1.8 ที่อยู่สำหรับการติดต่อ

13/7 อาคาร 13 ชั้น 1 ห้อง 7 โครงการบ้านเอื้ออาทรบึงกลุ่ม แขวงคลองกลุ่ม เขตบึงกลุ่ม กทม. 10240

ส่วนที่ 2 การเป็นต้นกล้าต้นแบบคนพิการ

2.1 เป้าหมายสูงสุดในชีวิตคืออะไร และมีวิธีการไปสู่เป้าหมายนั้นได้อย่างไร

ต้องการมีความมั่นคงในชีวิต และมีครอบครัวที่อบอุ่นอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ถือเป็นเป้าหมายสูงสุด โดยวิธีการไปสู่เป้าหมายนั้นอยู่ที่ตนเอง เนื่องจากทำหน้าที่เป็นหัวหน้าครอบครัว จะต้องทำหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุด ต้องรับผิดชอบในการทำงานที่ทำให้ประสบผลสำเร็จ เพื่อหาเลี้ยงชีพทั้งตนเอง และครอบครัวเพื่อให้ไม่มีความยากลำบาก และมีความสุข ต้องอดทนต่อความเหน็ดเหนื่อยลำบากโดยที่คิดถึงผลสำเร็จ ทำตามเป้าหมายด้วยความมุ่งมั่นไม่ย่อท้อ และแสวงหาหนทางใหม่อยู่เสมอ ถ้าล้มต้องลุก ทำอย่างสุดความสามารถเพราะต้องคิดถึงครอบครัวไว้ก่อน ถ้าเราไม่อดทนไม่

แล้วครอบครัวจะต้องลำบาก พวกเขาจะอย่างไร โดยเฉพาะลูกซึ่งกำลังศึกษาอยู่ เพราะฉะนั้นไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นเราก็กต้องอดทนยืนหยัดต่อไป และหา路子ทางอยู่เสมอ

2.2 แรงบันดาลใจในการใช้ชีวิตคืออะไร

จากการที่พบเจอปัญหาต่างๆทั้งทางร่างกาย และจิตใจทำให้บางเวลาอาจรู้สึกเหนื่อยล้า ท้อแท้บ้าง บางครั้งอาจต้องเจอกับความผิดหวังล้มเหลว แต่เมื่อคิดถึงครอบครัว คิดถึงลูกสาว อยากให้พวกเขามีความสุข อยากให้ครอบครัวอบอุ่นไม่ลำบาก ลูกสาวจึงเป็นแรงบันดาลใจที่สำคัญที่สุดในชีวิต ทำให้มีกำลังใจ มีความมุ่งมั่นที่จะทำสิ่งต่างๆ เพื่อให้ครอบครัวของเราอบอุ่น และอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข จึงต้องอดทนไม่ว่าจะลำบากแค่ไหน

สิ่งที่ช่วยเยียวยาจิตใจจากความเหนื่อยล้า คือ การที่ได้รู้ว่าลูกมีความสุข เชื่อว่าคนเป็นพ่อเป็นแม่ทุกคนย่อมต้องการให้ลูกของตัวเองมีความสุข ความสุขของลูกก็คือความสุขของพ่อแม่ พ่อแม่ทุกคนสามารถทำทุกอย่างได้เพื่อลูก เพราะฉะนั้นไม่ว่าจะเหนื่อยแค่ไหนเราก็กทนได้เสมอ

2.3 บุคคลต้นแบบในการดำเนินชีวิตคือใคร เพราะเหตุใด

ไม่มีบุคคลต้นแบบในชีวิต เพราะเชื่อว่าทุกคนได้พบเจอเหตุการณ์ อยู่ในสถานการณ์ที่ต่าง ๆ กัน ทุกคนต้องเจอปัญหา อุปสรรคที่ส่งผลต่อสภาพร่างกาย และจิตใจที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับว่าคนๆ นั้นจะสามารถยอมรับสถานการณ์นั้นๆ และมีแนวทางการแก้ปัญหา หรือการข้ามผ่านอุปสรรคในแบบของตนเอง ปัญหาที่เป็นเรื่องเล็กน้อยสำหรับเราอาจจะเป็นเรื่องใหญ่สำหรับคนอื่น ดังนั้นจึงไม่มีใครที่จะเป็นต้นแบบของใครได้ โดยเฉพาะตัวเองที่มีปัญหาด้านการมองเห็นซึ่งในความคิดของตัวเองแล้วถือเป็นปัญหาหลัก แต่ตัวเรายอมรับ สู้ต่อไป และมีแนวทางดำเนินชีวิตในแบบของตัวเอง จึงไม่มีบุคคลต้นแบบในชีวิต

2.4 ความสำเร็จสูงสุดในชีวิตที่ผ่านมาคืออะไร

ความสำเร็จในชีวิตของแต่ละคนย่อมแตกต่างกันไป ความสำเร็จของบางคนอาจจะยิ่งใหญ่ ต้องมีอำนาจ ร่ำรวย แต่สำหรับตัวเองแล้วการที่สามารถทำในสิ่งที่ตัวเองรัก เป็นตัวของตัวเองได้ ไม่มีใครบังคับ สามารถมีชีวิตอยู่หาเลี้ยงชีพได้ด้วยตนเอง คือความสำเร็จสูงสุดในชีวิต สำหรับตัวเองนั้นคิดว่าแค่เพียงมีชีวิตอย่างมีความสุขก็พอใจแล้ว ไม่จำเป็นที่จะต้องมียะไรมากกว่าคนอื่น ไม่จำเป็นต้องมีหน้ามีตาในสังคม ความสำเร็จจึงอยู่ที่ความพอใจของแต่ละคน แนนอนว่าเรื่องเงินถือเป็นเรื่องจำเป็นในการดำรงชีวิตในปัจจุบัน แต่การมีเงินเยอะแต่ไม่ได้ทำในสิ่งที่รักนั้น สำหรับตัวเองแล้วถือว่าไม่มีความสุข ไม่ใช่ความสำเร็จที่แท้จริง ดังนั้นชีวิตในตอนหนึ่งของตนเองนั้นก็ถือว่าประสบความสำเร็จเพราะมีความสุข

กับงานที่ทำ มีความสุขที่ได้อยู่กับครอบครัว และหวังว่าสมาชิกในครอบครัวก็มีความสุขเช่นเดียวกัน จะถือเป็นความสำเร็จที่สูงสุดในชีวิต

2.5 อะไรคือปัจจัย / เงื่อนไขที่ทำให้ประสบความสำเร็จดังกล่าว

ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับตัวเราเอง ตัวเราคือคนที่กำหนดชีวิตของตัวเอง โดยการประสบความสำเร็จได้นั้นต้องมีความอดทนไม่ย่อท้อ จะเผชิญหน้าต่ออุปสรรคต่างๆ เนื่องจากอุปสรรคอะไรก็ตามย่อมมีปัญหา มีอุปสรรคเสมอ จะต้องมีความพยายามตั้งใจเพื่อให้ผ่านอุปสรรคนั้นๆ ได้ คิดต้องมีเหตุผลในการที่จะทำอะไรต่างๆ เนื่องจากปัญหาต่างๆ ย่อมมีเหตุผลของมัน ดังนั้นสิ่งที่สำคัญที่สุดคือตัวเองที่จะต้องลงมือทำก่อน ถ้าเอาแต่คิดว่าจะทำแต่ไม่ได้เริ่มลงมือทำก็จะมีทางประสบความสำเร็จ การที่จะทำให้ได้ผลสำเร็จก็ต้องมีปัจจัยอื่นๆ ด้วยไม่ใช่สักแต่ว่าทำ ต้องพยายาม ตั้งใจ คิดก่อนทำ และใช้ประสบการณ์ทั้งความสำเร็จ ทั้งอุปสรรคต่างๆ ความล้มเหลวเป็นบทเรียนที่พัฒนาตัวเองอยู่เสมอผลที่ได้รับก็จะดียิ่ง ๆ ขึ้น

2.6 ปัญหาอุปสรรคที่สำคัญที่สุดในชีวิตที่ผ่านมาคืออะไร(เล่าประสบการณ์ความล้มเหลวผิดพลาดหรือปัญหาอุปสรรคที่สำคัญที่สุดในชีวิต)

ปัญหาอุปสรรคที่ผ่านมามีอยู่หลายครั้งแต่ครั้งที่เจอหนักๆ คือ ตอนเริ่มเปิดธุรกิจร้านกาแฟในตอนแรกก็ประสบกับปัญหาลูกค้าน้อยเพราะยังไม่เป็นที่รู้จักของคนในละแวกนั้นเลยทำให้กิจการมันจึงลองทำงานอื่นคือการไปขายลอตเตอรี่ โดยการทำงานครั้งนี้เกิดอุปสรรคใหญ่หลายอย่างเช่นคือ แต่เดิมห้างที่อนุญาตให้ตั้งขายลอตเตอรี่ที่หน้าห้างมาเป็นระยะเวลายาวนานตั้งแต่วันพ่อค้าแม่ค้าลูกค้าก็ไปขายมาตลอด แต่เมื่อมีการปิดปรับปรุงใหม่ ก็เปลี่ยนกฎว่าไม่อนุญาตให้เข้าไปตั้งขายได้โดยอ้างว่าจะสร้างภาพลักษณ์ใหม่แก่ห้าง จึงเลิกขายที่นั่นและพยายามหาที่อื่นแทน แต่หลังจากนั้นไม่กี่เดือนก็มีลอตเตอรี่เจ้าใหม่มาตั้งขาย จากเหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้ประสบกับปัญหารายได้ลดลง กระทั่งหันไปขายไม่ได้ตั้งตัวมาก่อนทั้งยังมีภาระผ่อนบ้านและรถ ถึงแม้จะพยายามไปหาที่อื่นขายบ้างบ้างที่เพื่อนได้แนะนำแล้วก็ตาม ก็ยังไม่ประสบผลที่ดีกลับทำให้ทุนหายกำไรหดอีกจึงถือเป็นปัญหาที่หนักมาก

2.7 มีวิธีการในการแก้ไขปัญหา ก้าวข้ามปัญหา อุปสรรคนั้นอย่างไร

ต้องใช้ความคิดไตร่ตรองถึงปัญหาที่เกิดขึ้นว่ามีเหตุ มีปัจจัยต่างๆอะไรที่ทำให้เกิดปัญหานั้น และผลที่เกิดขึ้นคืออะไร จากนั้นต้องเผชิญหน้ากับปัญหา โดยมองความเป็นจริงใช้เหตุผลเพื่อแก้ปัญหา สิ่งที่สำคัญคือการไม่หลีกเลี่ยงจากความจริง ต้องอดทนจึงจะทำให้สามารถก้าวผ่านอุปสรรคนั้นๆ ได้ ใช้ประสบการณ์นั้นเป็นบทเรียนเพื่อเริ่มต้นทำสิ่งใหม่ๆ หรือพัฒนาการทำงานให้ดีขึ้น แทนที่จะทำอะไรก็ยอมมีปัญหา แต่การที่ได้เรียนรู้ปัญหานั้นแล้วใช้บทเรียนมาประยุกต์เพื่อแก้ปัญหา

ป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาซ้ำขึ้นมา นั่นแหละคือการที่เราได้พัฒนา ชีวิตของคนเราต้องพัฒนาอยู่เสมอจึงจะดำรงชีวิตอยู่ได้ในโลกปัจจุบัน อีกเรื่อง คือ ต้องไม่โทษคนอื่นรวมถึงตัวเอง ทุกคนสามารถทำผิดพลาดได้ ไม่ว่าจะอะไรก็เกิดขึ้นได้ แต่ดังที่กล่าวไว้ข้างต้นที่ว่า ล้มแล้วต้องลุก ต้องสู้ต้องอดทนเป็นบทเรียนสำคัญในชีวิตที่ทำให้ตัวเองก้าวข้ามอุปสรรค และปัญหามาได้

2.8 ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตคนพิการไทยในปัจจุบันเป็นอย่างไร

คิดว่าอาชีพที่คนพิการสามารถทำได้มีอยู่จำกัด เช่น เล่นดนตรีข้างถนนซึ่งมีหลายคนดูถูกว่าเป็นขอทาน หรือขายลอตเตอรี่ ในปัจจุบันพบว่าอาชีพต่างๆที่คนพิการสามารถทำได้นั้น ได้มีคนไม่พิการมาทำมากขึ้นโดยที่ได้รับการต้อนรับ และดูแลดีกว่าผู้พิการ ทำให้ผู้พิการที่ไม่มีอาชีพเพิ่มจำนวนมากขึ้น เช่น การขายลอตเตอรี่นั้นคนไม่พิการสามารถปั่นจักรยานขาย และมีการให้พื้นที่ขายในห้างมีความสะดวกสบาย แต่ทว่าคนพิการกลับต้องเดินตามถนน หรืออยู่ที่สะพานลอย รวมไปถึงอาชีพหมวดที่ผู้พิการสามารถทำได้ ในปัจจุบันก็มีผู้ไม่พิการเปิดกิจการร้านขึ้นมามากมายเช่นเดียวกัน เข้าใจว่าในปัจจุบันนั้นงานหายากขึ้น แต่อยู่ในขณะที่คนไม่พิการยังหางานยากนั้น คนพิการยิ่งหางานได้ยากขึ้นยิ่งกว่าเนื่องจากมีข้อจำกัดของงานที่คนพิการสามารถทำได้ จึงอยากให้มีงานที่จะให้คนพิการทำโดยเฉพาะ หรือเปิดโอกาสให้คนพิการสามารถทำงานที่คนพิการทำได้อื่นๆให้มีความหลากหลายมากขึ้น

2.9 ความคาดหวังที่มีต่อสวัสดิการสำหรับคนพิการในประเทศไทยเป็นอย่างไร (สิ่งที่อยากให้ เกิด อยากให้มี อยากให้เป็น เกี่ยวกับการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ ซึ่งอาจจะยังไม่มีในปัจจุบัน หรือมีแต่ยังไม่ดีพอ)

ต้องการให้มีอาชีพเฉพาะสำหรับคนพิการ เนื่องจากผู้พิการนั้นมีความจำกัดในการทำงานบางชนิด จึงควรให้โอกาสแก่คนพิการ และส่งเสริมให้เกิดอาชีพสำหรับผู้พิการให้ได้ทำในสิ่งที่สามารถทำได้ และในอาชีพที่มีอยู่ เช่น การขายลอตเตอรี่ควรมีสถานที่ในการขายให้ชัดเจน ให้มีความมั่นคงถ้าหากมีการเปลี่ยนแปลงอะไรควรแจ้งก่อนล่วงหน้า และทางที่ดีควรมีการจัดเตรียมสถานที่ในการรองรับการทำงานก่อนที่จะมีการเปลี่ยนแปลง หรือในการเล่นดนตรีนั้น ควรมีการสนับสนุนให้มีความมั่นคง ถ้าหากมีงานที่เกี่ยวข้องกับการเล่นดนตรีต้องการให้แจ้งข่าวสาร เพื่อที่จะได้รับงานเพิ่มขึ้น และควรต่อยอดให้แก่อาชีพให้มีความพัฒนา เช่น หากมีคนพิการเล่นดนตรีหลายๆคนอาจจะตั้งกลุ่มดนตรีให้คนพิการมารวมตัวกันขึ้นมาเพื่อเปิดการแสดง ซึ่งทำให้คนพิการได้ช่วยเหลือกัน และสามารถหารายได้ใน การเลี้ยงชีพเลี้ยงครอบครัวต่อไป

2.10 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการในปัจจุบันเป็นอย่างไร (มุมมองที่มี ต่อการจัดสวัสดิการที่มีอยู่ในปัจจุบัน ทั้งปริมาณ คุณภาพ รูปแบบ และวิธีการจัดสวัสดิการ)

สวัสดิการในปัจจุบันยังไม่เพียงพอต่อการดำรงชีวิตของผู้พิการ ควรส่งเสริมการทำงานที่
 พิจารณาให้มากขึ้น และอยากให้มีการให้ความรู้ให้การศึกษาแก่คนพิการ และอาจจะให้ความรู้
 ทำงานที่เหมาะสมกับความพิการของแต่ละคน เพื่อให้คนพิการสามารถทำงานที่ตัวเองสามารถ
 ได้มากขึ้น มีการพัฒนา มีความคิด และอยากให้มีการส่งเสริมเรื่องการอยู่ร่วมกันของคนไม่พิการกับ
 พิจารณาโดยอาจจะมีการฝึกอบรมโดยเริ่มต้นจากคนในครอบครัวของคนพิการก่อน

2.11 ข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะที่มีต่อหน่วยงาน องค์กรที่เกี่ยวข้องในการส่งเสริมและพัฒนา คุณภาพชีวิตคนพิการ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม

เนื่องจากในปัจจุบันคนพิการไม่ได้รับโอกาสในการประกอบอาชีพเท่าที่ควร ดังนั้นจึงควรมี
 การส่งเสริมเพื่อเพิ่มอาชีพให้แก่ผู้พิการ รวมถึงสนับสนุนให้องค์กร บริษัทต่าง ๆ เปิดรับผู้พิการที่มี
 ทำงานได้มากขึ้น ให้ความรู้ มีการฝึกฝนอาชีพเพื่อเพิ่มโอกาสในการหาเลี้ยงชีพให้กับคนพิการที่มี
 พิจารณาที่มีรายได้ และทำประโยชน์ให้แก่สังคม

อยากให้ทุกคนยอมรับการทำงาน หรือการอยู่ร่วมกันกับคนพิการ ขอให้เคารพ และไม่มีการ
 รวมถึงให้ความเสมอภาคแก่คนพิการ เนื่องจากคนพิการจะต้องมีความพยายาม และความอดทนในการทำงาน
 ทำงานมากกว่าคนปกติจากเหตุทางร่างกาย ขอให้เข้าใจ และเปิดใจที่จะอยู่ร่วมกันอย่างเป็นสุขในสังคม

2.12 สิ่งที่ยอยากจะทำบอกกับคนพิการทั่วประเทศคืออะไร (ข้อความที่ต้องการจะสื่อสาร หรือ ไปยังคนพิการ)

ต้องการให้คนพิการทุกคนรักศักดิ์ศรีของตัวเองไม่คิดว่าตนเองด้อยกว่าคนอื่น ให้คิดอยู่เสมอ
 ตนเองมีศักยภาพเช่นเดียวกับกับคนไม่พิการ เรามีสิ่งที่สามารถทำได้เช่นเดียวกัน และต้องมีความ
 พยายามที่จะทำสิ่งต่างๆอย่างเต็มที่ก่อน ไม่ควรรอผู้อื่นมาช่วยเหลือเพียงอย่างเดียว แม้ว่าจะมีความ
 พยายามมากกว่าคนอื่นแต่ถ้าพยายามแล้วทำได้อีกก็คุ้มค่ากับความพยายามนั้น แม้ว่าเป็นคนพิการก็ตาม
 ยังคงมีหลายสิ่งที่สามารถทำให้เกิดประโยชน์ได้ ทั้งต่อตนเอง สังคม ต้องการให้คนพิการอย่าย่อท้อ
 อุปสรรค ตั้งจุดหมายของตัวเองแล้วไปให้ถึง ต้องเชื่อมั่นในตัวเอง เริ่มทำในสิ่งที่ทำได้ และไปขอ
 พยายามทำอย่างเต็มที่ที่สุดความสามารถ อาจจะแพ้อาจจะล้มเหลวได้แต่ต้องไม่แพ้ใจตัวเอง เมื่อ
 ความสุขที่แท้จริงนั้นจะเกิดขึ้นจากความพยายามของเรา

ต้นกล้าต้นแบบคนพิการคนที่ 9

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

1.1 ชื่อ

นาย ภิญญู แสงสกุล

1.2 ประเภทของต้นกล้าต้นแบบคนพิการที่ประสบความสำเร็จ

ต้นกล้าต้นแบบคนพิการด้านที่สามารถก้าวข้ามอุปสรรคในชีวิตได้

1.3 อายุ

25 ปี

1.4 เพศ

ชาย

1.5 ลักษณะความพิการ

บุคคลบุคคลพิการทางกาย/การเคลื่อนไหว

1.6 อาชีพ

ครูผู้สอนคนพิการ ศูนย์การศึกษาออกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย โรงเรียนศรีสังวาลย์ จังหวัดขอนแก่น

1.7 ระดับการศึกษา

ระดับปริญญาตรี สาขาการศึกษาพิเศษ วิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

1.8 ที่อยู่สำหรับการติดต่อ

91 หมู่ 2 ตำบลตะตอบ อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ

ส่วนที่ 2 การเป็นต้นกล้าต้นแบบคนพิการ**2.1 เป้าหมายสูงสุดในชีวิตคืออะไร และมีวิธีการไปสู่เป้าหมายนั้นได้อย่างไร**

เป้าหมายในปัจจุบันของตัวเอง คือ ภายในระยะเวลาไม่กี่ปีนี้อายากจะสอบเพื่อได้รับการบรรจุเป็นพนักงานข้าราชการให้ได้ ด้วยความที่ปัจจุบันทำงานเป็นครูสอนคนพิการในโรงเรียนศรีสังวาลย์ขอนแก่น และอยากจะพัฒนาตนเองให้มีความสามารถเป็นประโยชน์ให้แก่สังคมได้มากยิ่งขึ้น โดยวิธีการไปสู่เป้าหมาย คือ การอ่านหนังสือเพื่อเตรียมตัวในการทำข้อสอบ ขยันมากๆ และต้องให้กำลังใจกับตัวเอง เพื่อให้ตนเองมีความคิดในทางบวก เพราะคนเราเมื่อคิดในทางบวกแล้ว จะมีแรงที่จะทำสิ่งที่หวังไว้ให้ประสบความสำเร็จได้ หาหนทางทุกอย่างที่จะทำให้สิ่งที่คิดไว้ประสบความสำเร็จ และต้องสู้ออกทนต่ออุปสรรคต่าง ๆ ในการที่จะเข้าสู่หนทางให้ประสบความสำเร็จนั้นๆ

2.2 แรงบันดาลใจในการใช้ชีวิตคืออะไร

ตั้งแต่ตอนที่ได้เข้ามาที่โรงเรียนศรีสังวาลย์ขอนแก่นทำให้ได้พบกับอาจารย์ท่านหนึ่ง ซึ่งเป็นบุคคลที่ตนเองเคารพที่สุด นั่นคือ อาจารย์อุรุตา สุดมี ซึ่งเป็นอดีตผู้อำนวยการของโรงเรียนศรีสังวาลย์ขอนแก่น ตัวท่านก็เป็นคนพิการเช่นเดียวกัน ท่านเป็นคนที่ให้กำลังใจ และเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติตนให้แก่คนพิการ จากการได้เห็นท่านทำงานเพื่อคนอื่น มีความอยากจะช่วยเหลือคนพิการด้วยกันแล้วทำให้รู้สึกที่ตัวเองนั้นก็สมารถที่จะทำอะไรได้เช่นกัน และก็ได้รับการสนับสนุน รวมถึงคำแนะนำ และ

กำลังใจจากอาจารย์ ทำให้มีกำลังใจในการที่จะพยายามอดทนสู้ต่อไป เป็นแบบอย่างให้ตัวเอง
ทำงานเพื่อคนพิการคนอื่นๆ ให้ได้รับโอกาสเช่นเดียวกับตนเอง

2.3 บุคคลต้นแบบในการดำเนินชีวิตคือใคร เพราะเหตุใด

อดีตผู้อำนวยการโรงเรียนศรีสังวาลย์ขอนแก่น อาจารย์อุรุดา สุทธิ เป็นบุคคลต้นแบบในการ
ดำเนินชีวิตของตัวเอง ในปัจจุบันนั้นอาจารย์อุรุดาได้เกษียณอายุราชการแล้ว แต่เนื่องจาก
ความคิดที่อยากจะช่วยเหลือคนอื่น อยากช่วยเหลือผู้พิการด้วยกันนั้น ทำให้ไปทำงานที่มูลนิธิคนพิการ
ที่ปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ด้วยความที่อาจารย์เป็นคนที่ทำงานเพื่อคนอื่นอย่างสุดความสามารถ
ให้ตนเองเคารพ และนับถืออาจารย์มาก เพราะตัวเองนั้นเคยเดินได้ปกติมาก่อนแต่หลังจากที่พิการ
มานั่งวีลแชร์นั้นก็รู้สึกสิ้นหวังมาก แต่ได้เข้ามาที่โรงเรียนศรีสังวาลย์ขอนแก่นนี้แล้วได้พบอาจารย์
ท่านมีความเข้าใจในตัวคนพิการด้วยกันเป็นอย่างดี และให้กำลังใจกับเรา พอมีปัญหาอะไร
ความสามารถของตัวเองก็สามารถปรึกษาท่านได้เสมอ

2.4 ความสำเร็จสูงสุดในชีวิตที่ผ่านมาคืออะไร

หลังจากที่กลายเป็นคนพิการนั้นไม่คิดเลยว่าตัวเองจะสามารถศึกษาต่อจนจบระดับปริญญา
ได้เลย เพราะสิ่งที่เคยทำได้มาก่อนแล้วอยู่มาวันหนึ่งกลับทำไม่ได้แล้ว รู้สึกหงุดหงิด สิ้นหวัง แต่
ได้พบกับคนรอบข้างที่ดีให้การสนับสนุน พบกับอาจารย์ที่โรงเรียนศรีสังวาลย์ศึกษาที่นั่นจนจบ
มัธยมศึกษาตอนต้น ตอนมัธยมปลายก็ได้ไปเข้าโรงเรียนปกติก็มีปัญหาหลายๆ อย่างที่ผ่านพ้น
เนื่องจากได้รับกำลังใจจากคนรอบข้าง จึงได้ศึกษาต่อจนจบการศึกษาระดับปริญญาตรี ในสาขา
การศึกษาพิเศษตามที่ตัวเองได้ตั้งความหวังไว้ และความสำเร็จสูงสุดอีกอย่างหนึ่ง คือ การได้เข้ามา
หลังจากจบการศึกษามา ซึ่งเป็นงานเกี่ยวกับการศึกษาตรงตามสาขาวิชาที่เรียนเป็นโรงเรียนที่
เคยศึกษาอยู่มาก่อน ได้มาให้ความศึกษาแก่เด็ก ๆ ที่พิการเหมือนกับเรา ถือเป็นสิ่งที่ทำให้ตัวเอง
และมีความสุข

2.5 อะไรคือปัจจัย / เงื่อนไขที่ทำให้ประสบความสำเร็จดังกล่าว

ทุกอย่างที่เกิดขึ้นมาได้ ทำให้ตัวเองมีวันนี้เกิดจากกำลังใจเป็นส่วนใหญ่ ทั้งจากพ่อแม่
อาจารย์ และเพื่อน หรือคนรอบข้างทั้งหลายที่ให้กำลังใจเรามาตลอด พอมีกำลังใจแล้วทำให้ตัวเอง
ที่จะทำอะไรต่างๆ ที่ตั้งใจไว้ มีความพยายามอดทน สู้ คิดในแง่บวกว่าตนเองมีความสามารถ และ
จะแสดงศักยภาพของตนเองให้คนอื่นได้เห็น คิดว่าตัวเองนั้นโชคดีที่ได้มีสภาพแวดล้อมที่ดี มีคน
ข้างให้การสนับสนุนให้เราสามารถทำสิ่งต่างๆ ได้อย่างเต็มที่ พอได้ทำอะไรอย่างเต็มที่แล้ว
นั้นก็ดีตามไปด้วย

2.6 ปัญหาอุปสรรคที่สำคัญที่สุดในชีวิตที่ผ่านมาคืออะไร(เล่าประสบการณ์ความล้มเหลวหน้า จิตหรือปัญหาอุปสรรคที่สำคัญที่สุดในชีวิต)

อุปสรรคที่หนักที่สุดในชีวิตนั้นก็เกิดจากการที่เมื่อก่อนตนเองเคยเป็นคนปกติ เดินได้ตาม
ธรรมดา แล้วอยู่มาวันหนึ่งต้องกลายเป็นผู้พิการไม่สามารถเดินได้ ต้องนั่งรถวิลแชร์ ซึ่งตอนแรกๆ
รู้สึกหงุดหงิดมาก เพราะสิ่งที่เคยทำได้ก็ทำไม่ได้ และไม่สะดวกด้วย

เมื่อได้มาเรียนที่โรงเรียนศรีสังวาลย์ขอนแก่นแล้วนั้น ได้มาเจอกับอาจารย์ที่ดี คือ อาจารย์อุรุดา
และ อาจารย์เกิดเกียรติ ได้เจอน้องๆ ผู้พิการเช่นเดียวกัน ได้เรียนร่วมกัน ก็ต้องใช้เวลารับตัวระยะ
หนึ่งแต่ในที่สุดก็สามารถปรับตัวได้ แต่หลังจากจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้วก็คิดว่าจะทำอย่างไรดี ได้
ไปปรึกษาอาจารย์ทั้ง 2 ท่าน ก็ได้รับคำแนะนำ และสนับสนุนให้ศึกษาต่อ จึงได้ศึกษาต่อในโรงเรียน
ปกติ

การศึกษาต่อในโรงเรียนปกตินั้นค่อนข้างลำบาก เนื่องจากที่โรงเรียนนั้นไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวก
สะดวกเพื่อคนพิการมากนัก เพราะไม่ได้สนับสนุนการรับคนพิการเข้าศึกษา จึงต้องคิดหนักมากจน
ต้องมาปรึกษาอาจารย์ และก็ได้รับกำลังใจจากท่าน รวมถึงได้รับกำลังใจจากพี่ๆ น้องๆ และเพื่อนๆ ทั้ง
ในโรงเรียนเก่า และโรงเรียนใหม่ เลยทำให้เรากล้าที่จะสู้ต่อ และพยายามขึ้น เช่น การไปโรงเรียนนั้นถ้า
ปกติเพื่อนๆ จะตื่น 7 โมงไป 7 โมงครึ่ง เราก็ต้องพยายามให้มากกว่าคือ ไปตั้งแต่ 6 โมงเช้า และ
พยายามเข้าร่วมกิจกรรมทุกอย่างเท่าที่ตัวเองทำได้ ตามศักยภาพของตัวเอง

2.7 วิธีการในการแก้ไขปัญหา ก้าวข้ามปัญหา อุปสรรคนั้นอย่างไร

การแก้ปัญหาของตัวเองนั้น จะใช้การพูดคุย ปรึกษาผู้ใหญ่ พ่อแม่ หรืออาจารย์เนื่องจากเขามี
ประสบการณ์มากกว่า ผ่านอะไรมามาก ทำให้สามารถให้เหตุผล คำแนะนำที่ดีกับตนเอง หลังจาก
ปรึกษาแล้วก็จะมีความมั่นใจ เราก็ให้กำลังใจตัวเองด้วยแล้วไปพยายามแก้ไขปัญหานั้นๆ ทีละเปลาะๆ ใน
ตอนแรกนั้นต้องพยายามแก้ปัญหาต่างๆ ด้วยตัวเองก่อน ถ้าไม่ไหวจริงๆ ถึงจะให้คนอื่นช่วย คือต้อง
พยายามให้เราสามารถที่จะทำอะไรได้ด้วยตัวเองก่อน แต่ถ้าสุดท้ายจริงๆ ถึงจะไปรบกวนคนอื่น เช่น พ่อแม่
อาจารย์ หรือเพื่อนๆ

2.8 ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตคนพิการไทยในปัจจุบันเป็นอย่างไร

คิดว่าจากหลักการที่ได้ยินมานั้น ในทางทฤษฎีแล้วมีความครบถ้วน สามารถรองรับคนพิการได้
ดี และเพียงพอ แต่ในความเป็นจริงแล้ว ในทางปฏิบัตินั้นยังไม่ดีตามที่หลักการได้บอกไว้ อย่างเช่น
กฎหมายที่จะให้หน่วยงานต่างๆ รับคนพิการเข้าทำงานในอัตราพนักงานหนึ่งร้อยคน ต่อคนพิการหนึ่ง
คนนั้น อัตราน้อยมาก และหลายๆ หน่วยงานก็ไม่ได้รับคนพิการเข้าทำงานตามที่ตั้งไว้ รวมถึงในเรื่อง
ของสิ่งอำนวยความสะดวกแก่คนพิการ ปัจจุบันยังไม่ค่อยมีสิ่งอำนวยความสะดวกให้เท่าไรนัก ใน

หน่วยงานราชการนั้นอาจจะมีมากหน่อย แต่ในหน่วยงานเอกชนมีน้อยมาก หรือในบางที่ไม่มีเลย
ความสะดวกให้แก่คนพิการเลย

2.9 ความคาดหวังที่มีต่อสวัสดิการสำหรับคนพิการในประเทศไทยเป็นอย่างไร (สิ่งที่อยากให้เกิด อยากให้มี อยากให้เป็น เกี่ยวกับการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ ซึ่งอาจจะยังไม่ดีพอในปัจจุบัน หรือมีแต่ยังไม่ดีพอ)

ปัจจุบันมีทั้งสวัสดิการที่ดีอยู่แล้ว และสวัสดิการที่ยังไม่ดีพอ โดยส่วนตัวได้ใช้งานสวัสดิการที่
การรักษาพยาบาลคิดว่าดีและเหมาะสม เพราะการเข้ารับรองคนพิการทำให้ได้รับการรักษาที่
โรงพยาบาล ซึ่งสะดวก และง่ายต่อการใช้งาน แต่อยากจะแนะนำเรื่องสวัสดิการทางการเงิน
ยกตัวอย่างตนเอง ซึ่งเป็นคนพิการทางการเคลื่อนไหว ต้องใช้รถวิลแชร์ แต่การเดินทาง
สาธารณะ เช่น รถบัสนั้นไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อให้คนพิการที่เดินไม่ได้สามารถขึ้นได้ อยาก
มีระบบช่วยเหลืออำนวยความสะดวกอย่างระบบ ไฮดรอลิก เป็นต้น แต่ทั้งนี้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
ควรจะทำให้เกิดเป็นรูปธรรมด้วย

2.10 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการในปัจจุบันเป็นอย่างไร (มุมมองที่ ต่อการจัดสวัสดิการที่มีอยู่ในปัจจุบัน ทั้งปริมาณ คุณภาพ รูปแบบ และวิธีการจัดสวัสดิการ)

โดยประสบการณ์ที่ได้รับนั้นอยากขอเสนอแนะในเรื่องของสวัสดิการในการรักษา เมื่อ
ตอนนี้เข้าทำงานในหน่วยงานซึ่งเป็นองค์กร ดังนั้นจึงมีระบบประกันสังคมซึ่งตัวเองก็ได้รับ
ประกันสังคมตามปกติ แต่ว่าประกันสังคมนั้นค่อนข้างใช้งานได้ไม่สะดวก เนื่องจากไม่สามารถ
โรงพยาบาลที่เข้ารับรักษาได้ตามต้องการ โรงพยาบาลที่เคยรักษาอยู่นั้นไม่ได้อยู่ในโครงการประกัน
ด้วย จึงต้องย้ายไปรักษาที่โรงพยาบาลอื่นซึ่งอยู่ไกล และเดินทางไม่สะดวก และการรักษาที่
ต่อเนื่องจากโรงพยาบาลเก่า บางครั้งเมื่อไปรักษาที่โรงพยาบาลเดิมก็ไม่สามารถยื่นเรื่องขอรับค่า
คืนได้ โดยจากสิทธิบัตรทองคนพิการที่เคยใช้ก่อนมาทำงานนั้นสามารถเข้ารับรักษาได้ทุกโรงพยาบาล
และไม่เสียค่าใช้จ่ายในทุกรายการมีความสะดวกมากกว่า จึงอยากให้สามารถเลือกใช้สิทธิได้
สำหรับตัวเองนั้นยินดีที่จะจ่ายค่าประกันสังคมเช่นเดิม

2.11 ข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะที่มีต่อหน่วยงาน องค์กรที่เกี่ยวข้องในการส่งเสริมและพัฒนา คุณภาพชีวิตคนพิการ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม

คิดว่าสิ่งสำคัญที่ต้องสนับสนุนมากที่สุด คือ การจัดหางานให้กับคนพิการให้เพียงพอที่จะ
กับจำนวนของคนพิการ แน่แน่นอนว่าเรื่องการศึกษาเป็นเรื่องที่สำคัญเช่นกัน แต่ปัญหา คือ เมื่อคนพิการ
ได้รับการศึกษา หรือจบการศึกษามาแล้วนั้น แต่ไม่มีสถานที่ที่จะรองรับคนพิการเข้าทำงาน
ประโยชน์อะไร เพราะฉะนั้นในปัจจุบันเรื่องงานจึงเป็นเรื่องสำคัญที่สุด เนื่องจากถ้ามีงานทำให้คนพิการ
มีรายได้ ก็จะมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นตามไปด้วย และอีกเรื่องคืออยากให้หน่วยงานเอกชนส่งเสริม

ภายในหน่วยงานมีการจัดตั้งอุปกรณ์อำนวยความสะดวกให้แก่คนพิการ เพื่อให้คนพิการสามารถเข้าไปติดต่อหน่วยงานนั้นๆได้

2.12 สิ่งที่ยอยากจะบอกกับคนพิการทั่วประเทศคืออะไร (ข้อความที่ต้องการจะสื่อสาร หรือฝากไปยังคนพิการ)

อยากให้คนพิการทุกคนให้กำลังใจกับตัวเองก่อน พอให้กำลังใจตัวเองแล้ว คนอื่นก็จะให้กำลังใจเราเช่นเดียวกัน เมื่อเรามีกำลังใจแล้ว เราต้องแสดงศักยภาพของตนเองให้คนอื่นได้รับรู้ว่า คนพิการอย่างเรานั้นก็มีความสามารถมีศักยภาพเช่นเดียวกับคนปกติ เมื่อคนอื่นได้รับรู้แล้ว ไม่ว่าจะการศึกษา หรือการทำงานก็จะตามมาเอง เนื่องจากบางที่ที่คนอื่นไม่สนับสนุนเพราะเขาอาจจะเห็นว่าเราทำไม่ได้ ต้องแสดงให้เขาเห็น คือ ต้องไม่ใช่จุดด้อยของตัวเอง หรือความพิการมาเป็นข้ออ้างที่จะไม่ทำอะไร

ต้นกล้าต้นแบบคนพิการคนที่ 10

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

1.1 ชื่อ

นาย ปิยกุล คุณแก้ว

1.2 ประเภทของต้นกล้าต้นแบบคนพิการที่ประสบความสำเร็จ

ต้นกล้าต้นแบบคนพิการด้านการเป็นผู้ให้

1.3 อายุ

28 ปี

1.4 เพศ

ชาย

1.5 ลักษณะความพิการ

บุคคลพิการทางกาย และการเคลื่อนไหว (ซีพี)

1.6 อาชีพ

ครูผู้สอนคนพิการ ศูนย์การศึกษาออกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยอำเภอเมืองสกลนคร

นักธุรกิจอิสระ ผู้บริหารระดับพาราไดซ์ บริษัทกิฟพารีน สกายไลน์ ยูนิตี้ จำกัด

นายกสมาคมคนพิการจังหวัดสกลนคร

1.7 ระดับการศึกษา

ระดับปริญญาโท หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศศ.ม.) สาขาการบริหารการพัฒนา มหาวิทยาลัยขอนแก่น

1.8 ที่อยู่สำหรับการติดต่อ

336/3 ซอยเลิศอุดม ถนนนิตโย ตำบลธาตุเชิงชุม อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร 47000
 โทรศัพท์ 042-714938 โทรศัพท์เคลื่อนที่ 089-842-6215
 E-mail : Joke_k_ku@hotmail.com

ส่วนที่ 2 การเป็นต้นกล้าต้นแบบคนพิการ

2.1 เป้าหมายสูงสุดในชีวิตคืออะไร และมีวิธีการไปสู่เป้าหมายนั้นได้อย่างไร

สิ่งที่เป็นเป้าหมายสูงสุดในชีวิต คือ การประสบความสำเร็จในชีวิตทุกมิติ ได้รับการยอมรับ สังคม และมีโอกาสในการได้ช่วยเหลือผู้คนที่ด้อยกว่าเรา ซึ่งเป็นการทำประโยชน์ให้สังคม ให้ผู้อื่นมีความสุข จะส่งผลให้ตนเองมีความสุขตามไปด้วย

วิธีการ คือ แสวงหาทุกโอกาส ที่เราสามารถทำได้ โดยไม่คำนึงถึงอุปสรรคที่มี ฝึกฝนความสามารถที่ยังคงเหลืออยู่ไปต่อยอดสู่โอกาสที่เป็นไปได้ ร่วมกับปัจจัยสนับสนุนรอบข้าง ไม่เพิกเฉยเป้าหมายของตนเองที่ได้ตั้งไว้ และมองโลกในแง่ดีเสมอ

2.2 แรงบันดาลใจในการใช้ชีวิตคืออะไร

ถ้าเป็นไปได้ฉันตัวเองก็ไม่อยากเกิดมาเป็นคนพิการเช่นนี้ อยากเกิดเป็นคนปกติ มีชีวิตที่ไม่ทำให้พ่อแม่ต้องลำบาก ในเมื่อเป็นเช่นนี้แล้วจึงต้องขอบคุณพ่อแม่ของเราที่เลี้ยงให้เราเติบโต สามารถทำงานได้อย่างเป็นปกติ ดังนั้นผู้มีพระคุณสูงสุดในชีวิต คือ พ่อกับแม่ เป็นแรงบันดาลใจในชีวิตต่อไป แต่ท่านมีเราเป็นลูกที่เป็นคนพิการก็คงลำบากใจพออยู่แล้ว ในใจคงเป็นห่วงว่าถ้าไม่มีการช่วยเหลือแล้วจะอยู่ยังไง จึงไม่อยากให้ท่านต้องลำบากใจมากขึ้นไปกว่า มีลูกเป็นคนพิการที่ไม่สู้ชีวิตเลย ขอให้ท่านได้สบายใจ และสามารถภูมิใจในตัวเราได้ว่า ถึงแม้จะมีลูกเป็นคนพิการ แต่ยังสามารถใช้ชีวิตได้ด้วยตัวเอง มีความสามารถไม่แพ้คนอื่น ๆ อยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้ ดังนั้นต้องไม่ทำให้ท่านเสียใจหรือต้องอับอายขายหน้า อยากตอบแทนพระคุณของพ่อแม่ที่เฝ้าอุทิศสำหรับเลี้ยงดูที่เป็นอย่างนี้มาตั้งแต่เล็ก ยอมรับ และเข้าใจในตัวเรามากที่สุด

2.3 บุคคลต้นแบบในการดำเนินชีวิตคือใคร เพราะเหตุใด

ในหลวง คือ บุคคลต้นแบบในการดำเนินชีวิต เพราะพระองค์ท่านเป็นพระราชบิดาที่ทรงพระเมตตาเห็นอภัยพระวรกายเพื่อประชาชนคนไทยมามาก ด้วยพระอัจฉริยภาพของพระองค์ พระองค์ท่านทรงพระราชกรณียกิจในด้านต่างๆ ทั้งด้านการศึกษา ด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ด้านการเกษตรที่มีพระราชดำริในการช่วยเหลือประชาชน เช่น โครงการฝนหลวง โครงการเศรษฐกิจพอเพียง เป็นต้น

การพัฒนาของท่านส่งผลถึงคนทุกชนชั้นในสังคม ซึ่งคนพิการก็เป็นกลุ่มหนึ่งที่ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากพระองค์ท่านเช่นกัน นอกจากนี้ในหลวงยังถือเป็นบุตรตัวอย่าง ที่มีความกตัญญูทดแทนอย่างยิ่ง โดยที่ข้าพเจ้านั้นเคยได้อ่านเรื่องราวของท่านผ่านทางสื่อต่างๆ ซึ่งน่าประทับใจ และใช้ถือเป็นเยี่ยงอย่างในการปฏิบัติตน

2.4 ความสำเร็จสูงสุดในชีวิตที่ผ่านมาคืออะไร

ความสำเร็จสูงสุดในชีวิต คือ การมีโอกาสได้ใช้ชีวิตอิสระ สามารถตัดสินใจเป้าหมายชีวิตด้วยตนเอง จนบางครั้งแทบจะลืมว่าเรากำลังใช้ชีวิตอยู่กับความพิการ เนื่องจากเราสามารถอยู่ร่วมกับทุกคนปกติ และคนพิการได้ เป็นความสำเร็จที่นำมาสู่โอกาสในชีวิตหลายด้าน เช่น การได้เรียนจบในระดับสูง (ปริญญาโท) การได้ประกอบอาชีพที่อยู่ในฐานะผู้ให้ความรู้ (อาชีพครู) และการมีบทบาทในการพัฒนาคนพิการและสังคม (นายกสมาคมคนพิการจังหวัดสกลนคร) เป็นความสำเร็จที่รอบด้านหลายมิติ ซึ่งนำมาสู่ความภาคภูมิใจ และเคารพในตนเอง รู้ว่าตนเองนั้นมีคุณค่าแก่สังคม

2.5 อะไรคือปัจจัย / เงื่อนไขที่ทำให้ประสบความสำเร็จดังกล่าว

1. การเปิดโอกาสให้กับตนเองได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ไม่ดูถูกตนเอง ถือเป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่คนพิการควรจะต้องคิดถึง ในเรื่องของโอกาสนั้นมักจะเห็นคนพิการต้องการโอกาสจากสังคม แต่ในความเป็นจริงคนพิการเองต้องให้โอกาสแก่ตนเองก่อน แล้วสังคมก็จะเปิดโอกาสให้เรา

2. การสนับสนุนจากครอบครัว และชุมชน คนรอบข้างนั้นถือเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้คนพิการสามารถใช้ชีวิตอยู่ได้ ถ้าหากคนรอบข้างมองเราเป็นคนพิการ เราก็เป็นคนพิการ แต่ถ้าคนรอบข้างมองเราว่าเป็นบุคคลคนหนึ่ง เราก็เป็นคนปกติทั่วไปที่สามารถทำสิ่งต่างๆ ได้เช่นเดียวกัน

3. การรู้จักออกแบบชีวิตให้เหมาะสมกับความพิการของตน คนพิการนั้นมีสิ่งที่ทำได้ และทำไม่ได้ การที่เราเข้าใจตัวเอง ค้นหาตัวเองว่าตัวเองชอบอะไร อยากทำอะไร ทำอะไรได้ จะทำให้เรามีเป้าหมายในการใช้ชีวิตที่ชัดเจน และสามารถเดินไปตามทางได้อย่างถูกต้อง

4. การเคารพในความสามารถของผู้อื่น และเลียนแบบวิธีการของผู้ประสบความสำเร็จ บางครั้งเราอาจจะคิดว่าที่คนอื่นที่ประสบความสำเร็จได้เพราะว่าเขาไม่พิการเหมือนเรา เขาเป็นคนปกตินั้นเป็นการดูถูกตัวเอง และดูถูกคนอื่นด้วย เพราะไม่ว่าคนพิการหรือไม่พิการนั้น การที่จะประสบความสำเร็จได้ต้องใช้ความพยายามอย่างหนักเหมือนกัน มีคนพิการหลายๆ คนที่ประสบความสำเร็จเช่นเดียวกันเรา ควรเคารพในความสามารถของเขามากกว่าที่จะเอามาเป็นข้ออ้างให้กับตัวเรา

2.6 ปัญหาอุปสรรคที่สำคัญที่สุดในชีวิตที่ผ่านมาคืออะไร(เล่าประสบการณ์ความล้มเหลวหน้าผิวดวงหรือปัญหาอุปสรรคที่สำคัญที่สุดในชีวิต)

คนพิการซีพีมีอุปสรรคที่สำคัญที่สุด คือ เรื่องของบุคลิกภาพ เนื่องจากอัตลักษณ์ของเรา จะมองว่าคงทำอะไรไม่ได้ เพราะเราไม่คล่องตัว ซึ่งมีความลำบากในการเข้าสู่สังคมตั้งแต่การเข้า หนังสือ จนถึงการทำงาน มักถูกปฏิเสธเสมอด้วยบุคลิกภาพที่เป็นอยู่

2.7 มีวิธีการในการแก้ไขปัญหา ก้าวข้ามปัญหา อุปสรรคนั้นอย่างไร

ต้องพยายามแสดงความสามารถที่มีอยู่ พิสูจน์ตนเองให้สังคมได้เห็นว่า เราก็ทำได้ ตั้งเป้าหมายว่าต้องทำให้ได้ดีกว่าคนทั่วไป เพื่อสร้างจุดเด่นขึ้นมา แล้วคนจะจดจำได้ว่าเราเป็น ความสามารถ สร้างการยอมรับให้เกิดขึ้นก่อน แล้วทุกอย่างจะตามมาเอง ถ้าทุกคนมองว่า คุณคือ ความสามารถ เราจะเป็นส่วนหนึ่งของสังคมโดยคนอื่นจะไม่สนใจเลยว่าเรามีปมด้อย หรือเป็นคนพิการ

2.8 ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตคนพิการไทยในปัจจุบันเป็นอย่างไร

มีเรื่องใหม่ ๆ เกิดขึ้นมากมายในวงการคนพิการในระยะสี่ปีถึงห้าปีมานี้ แต่ที่กลัว คือ เหล่านั้นถูกรับรู้กันในหมู่ผู้นำคนพิการเพียงไม่กี่คนในแวดวงระดับสูง ส่วนคนพิการในท้องถิ่น เหมือนว่าจะมีความลำบากกว่ากลับไม่สามารถรับรู้ข่าวสารที่ดีเหล่านั้นเลย แต่ก็ชื่นชมใน ความพยายามจากทุกภาคส่วนในการพัฒนาคนพิการของไทย ซึ่งการพัฒนาด้านวัตถุ คงไม่สามารถทำให้ พิการหลุดพ้นวงจรวณานิยมไปได้ ถ้าไม่พัฒนาด้านเจตคติทางสังคมที่มองว่าคนพิการเป็นเพียง ในสังคม ดังนั้นการขยายวงกว้างในการรับรู้ข่าวสาร การเข้าถึงสิทธิ การพิทักษ์สิทธิ จึงเป็นสิ่งที่ควร อย่างทั่วถึง

2.9 ความคาดหวังที่มีต่อสวัสดิการสำหรับคนพิการในประเทศไทยเป็นอย่างไร (สิ่งที่อยาก เกิด อยากให้มี อยากให้เป็น เกี่ยวกับการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ ซึ่งอาจจะยังไม่มี ปัจจุบัน หรือมีแต่ยังไม่ดีพอ)

ในปัจจุบันถึงแม้ว่าจะพัฒนาคนพิการให้มีโอกาสได้เรียนสูง ๆ มีความสามารถมากขึ้นทัดเทียม หรืออาจจะมากกว่าคนปกติบางคน แต่คนพิการก็ยังไม่สามารถออกมาสู่สังคมได้เนื่องจากไม่มี อำนาจความสะดวกสำหรับคนพิการ ทำให้โอกาสด้านอื่น ๆ ไม่ตามมา เช่น โอกาสได้งานทำดี ๆ ไร้อิสรระ ไม่เป็นภาระของสังคม เนื่องจากสังคมมีอุปสรรค ดังนั้น สวัสดิการแรก ๆ ที่อยากเห็นคือ การปรับปรุงสภาพแวดล้อมที่ปราศจากอุปสรรคในทุกแง่มุมในสังคม ทั้งเศรษฐกิจ สังคม การเมือง สิ่งแวดล้อม

2.10 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการในปัจจุบันเป็นอย่างไร (มุมมองต่อการจัดสวัสดิการที่มีอยู่ในปัจจุบัน ทั้งปริมาณ คุณภาพ รูปแบบ และวิธีการจัดสวัสดิการ)

ประเทศไทยแม้ว่าจะจะเป็นการปกครองในระบอบประชาธิปไตย ซึ่งมองหลักการในเรื่องของ ตัวแทน ซึ่งความเป็นตัวแทนเราก็ไม่สามารถรู้ได้ว่า อะไร มาจากความเป็นตัวแทนที่แท้จริง ซึ่งอาจเป็น

ความต้องการส่วนตัว แต่อ่างคนหนุ่มมากมาเป็นอำนาจต่อรอง คนพิการไทยซึ่งกระจายอยู่ทั่วประเทศ มีบริบทสังคมที่แตกต่างกัน ดังนั้นความต้องการจึงมีความแตกต่าง การจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการต้องอาศัยการมีส่วนร่วมของคนพิการในพื้นที่ ที่มีความสลับซับซ้อนหลายมิติ แต่ด้วยระยะเวลาในการตัดสินใจของระดับนโยบาย ที่มีน้อย ทำให้การมีส่วนร่วมที่ควรจะเป็นถูกริดรอน และเกิดความซ้ำซ้อนของการจัดบริการในหลายหน่วยงานคนพิการผู้รับบริการเกิดความสับสนว่า อะไรน่าจะเป็นมาตรฐานที่ดีที่สุด ที่เราควรได้รับจากรัฐเพราะความเคยชินที่เราเคยได้รับมาปีแล้วปีเล่า จนเป็นวัฒนธรรมการสงเคราะห์ที่รัฐจัดให้ ดังนั้นสวัสดิการที่เราต้องการควรอยู่ในรูปแบบที่เราสามารถมีส่วนร่วม และรู้สึกว่าเป็นคือ โอกาส ไม่ใช่ การสงเคราะห์

2.11 ข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะที่มีต่อหน่วยงาน องค์กรที่เกี่ยวข้องในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม

งานด้านการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ จากทั้งสามภาคส่วนนั้น ล้วนแล้วแต่มีประโยชน์ต่อคนพิการไม่ด้านใดก็ตามด้านหนึ่ง ซึ่งก่อให้เกิดนวัตกรรม ผลงาน และนำมาซึ่งความภาคภูมิใจแก่ผู้ปฏิบัติงาน แต่สิ่งที่เราต้องการให้ท่านรับรู้คือ เราคงไม่ต้องการอะไรเกินกว่ามาตรฐานชีวิตที่ประชาชนทั่วไปได้รับจากรัฐ แต่ด้วยข้อจำกัดทางด้านร่างกายที่เรามี เราจึงต้องการเพียงแต่มีต่อการเข้าถึงบริการเท่านั้น ขอชื่นชมในความพยายามของทุกภาคส่วน และเราในฐานะเจ้าของปัญหายินดีร่วมมือกับท่าน จากความสามารถที่เหลืออยู่ของเรา

2.12 สิ่งที่ยอยากจะทำบอกกับคนพิการทั่วประเทศคืออะไร (ข้อความที่ต้องการจะสื่อสาร หรือฝากไปยังคนพิการ)

ตนเองเกิดมาโชคร้าย ที่ได้เกิดมาใช้ชีวิตกับความพิการ ซึ่งน้อยคนนักที่จะมีโอกาสเช่นนี้ ดังนั้น ทุกๆ การก้าวเดิน ทุกๆ การต่อสู้ของเรา ไม่เพียงแต่นำมาซึ่งความภาคภูมิใจของเราและครอบครัว แต่ยังคงสร้างแรงบันดาลใจให้กับผู้คนอีกมากมายได้สู้ต่อ ถึงแม้ว่าต้นทุนของเราจะน้อยกว่าคนอื่น แต่ก็ใช้ว่าการลงทุนครั้งนี้จะขาดทุน แต่อาจจะได้กำไรสูงสุดก็ได้ ถ้าคุณเชื่อว่า คุณทำได้ เรายังคงต้องสร้างประวัติศาสตร์ชีวิตการต่อสู้ของเราอีกยาวไกล ให้โลกได้รับรู้ว่า คนพิการ เป็น มนุษย์โลกเผ่าพันธุ์หนึ่งที่สามารถอยู่บนโลกนี้อย่างเท่าเทียม และ สง่างาม ไม่แพ้ใครบนโลกนี้

ต้นกล้าต้นแบบคนพิการคนที่ 11

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

1.1 ชื่อ

นาย กฤษฏา สมวงศ์

1.2 ประเภทของต้นกล้าต้นแบบคนพิการที่ประสบความสำเร็จ

ต้นกล้าต้นแบบคนพิการด้านความมุ่งมั่นในจุดหมาย

1.3 อายุ

25 ปี

1.4 เพศ

ชาย

1.5 ลักษณะความพิการ

บุคคลพิการทางกาย/การเคลื่อนไหว แขนขาซ้าย อ่อนแรง นั่งรถเข็น

1.6 อาชีพ

รับจ้าง พนักงานบริษัท Betimes Solution

1.7 ระดับการศึกษา

ปริญญาตรี

1.8 ที่อยู่สำหรับการติดต่อ

บริษัท Betimes Solution จำกัด

53 ถนนสุขุมวิท 62 แขวงบางจาก เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร 10260

ส่วนที่ 2 การเป็นต้นกล้าต้นแบบคนพิการ**2.1 เป้าหมายสูงสุดในชีวิตคืออะไร และมีวิธีการไปสู่เป้าหมายนั้นได้อย่างไร**

เนื่องจากตนเป็นคนที่ชอบ สนใจในเรื่องของคอมพิวเตอร์ จึงมีเป้าหมายว่าในชีวิตนี้
ทำงานเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ให้ เพราะเป็นเรื่องที่สนใจ และมีความสุขไปกับการทำงาน จึงเริ่มไปศึกษา
เกี่ยวกับการใช้งานคอมพิวเตอร์ พอศึกษาไปได้ซักรกัก็คิดว่าน่าจะไปเรียนเลย จะได้มีความรู้และได้
ใบรับรองมาเพื่อใช้ในการสมัครงาน จึงได้ไปเรียนเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ และลองสมัครงานในบริษัท
ต่างๆที่เกี่ยวข้อง และได้มาทำงานในบริษัท Betimes Solution ซึ่งเป็นบริษัทไอทีรับงานจากหน่วยงาน
ภาครัฐ โดยอยู่ในฝ่ายการผลิต ซึ่งหลักๆ จะเป็นการทำเวปไซต์ หรือทำกราฟฟิกซึ่งเป็นเรื่องที่น่าสนใจ

2.2 แรงบันดาลใจในการใช้ชีวิตคืออะไร

เพราะความคิดที่ว่าอยากที่จะทำงานเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ และเป็นสิ่งเดียวที่ตัวเองสนใจ
เป็นแรงผลักดันให้สามารถมุ่งมั่นไปในทางนี้โดยตรง มีจุดยืนว่าตัวเองนั้นอยากจะทำอะไร ทำได้
สามารถที่จะส่งความตั้งใจได้เต็มที่ รู้ว่าต้องเริ่มจากตรงไหน ทำอะไรต่อไป โดยที่กำหนดเป้าหมายไว้
จะต้องทำให้สำเร็จ พอมีเป้าหมายแล้วก็เหมือนนักกีฬาที่มีลู่วิ่ง คือวิ่งไปตามทางของเราได้เลยโดยไม่
ต้องกลัวว่าจะหลงไปทางอื่นหรือวิ่งไปผิดทาง ซึ่งนั่นอาจจะทำให้เราต้องเสียเวลา เสียแรง อาจจะทำให้
เราท้อถอยลงไปจากที่เป็นอยู่ด้วย

2.3 บุคคลต้นแบบในการดำเนินชีวิตคือใคร เพราะเหตุใด

ตนเองนับถือบุคคลทุกคนที่มีความสุขชีวิต ที่เค้ามุ่งเป้าหมายของตัวเองชัดเจน และสามารถทำตามเป้าหมายของตัวเองได้อย่างสำเร็จลุล่วง ไม่จำเป็นต้องเป็นคนประสบความสำเร็จขนาดรวยล้านฟ้า แค่คนธรรมดาเราที่แหละที่มีความฝัน สิ่งที่ดีที่สุดคือการทำฝันนั้นให้เป็นจริง และมีความสุขอยู่กับมัน ถ้าได้ทำอะไรในสิ่งที่ตัวเองชอบตัวเองสนใจ สิ่งนั้นจะเป็นสิ่งที่ทำให้คนๆ นั้นมีความสุข แบบตนเองที่ได้ทำงานเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ที่สนใจ ก็มีความสุข ไม่ว่างานนั้นจะหนักจะเหนื่อย แต่ก็ทำด้วยความสุข แค่นี้ก็เพียงพอต่อการใช้ชีวิตแล้ว เงินไม่ได้เป็นสิ่งที่จำเป็นที่สุดในชีวิต ถึงจะมีเงินมากมายก็อาจจะต้องระแวงว่าใครจะมาขโมยไป หรือต้องหาวิธีการที่จะทำให้เงินนั้นคงอยู่ต่อ กลายเป็นว่าคนแบบตนเอง อาจจะมีความสุขมากกว่า

2.4 ความสำเร็จสูงสุดในชีวิตที่ผ่านมาคืออะไร

ความสำเร็จสูงสุดในชีวิตคือการได้เข้ามาทำงานในบริษัท Betimes Solution เพราะเป็นเป้าหมายที่อยากจะทำมาตั้งแต่แรก จริงๆ แล้วไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นบริษัทนี้ แต่การที่ได้มาทำในสิ่งที่รักที่ชอบนั้นตนเองก็พอใจ ถือว่าเป็นการประสบความสำเร็จแล้ว แต่พอได้มาทำงานที่นี้ก็ชอบ เพราะว่า เป็นบริษัทที่ยอมรับคนพิการเข้ามาทำงานซึ่งหลายๆ บริษัทไม่ยอมรับ อีกทั้งเพื่อนร่วมงานก็ดีด้วย บรรยากาศในการทำงานของที่นี่แม้ว่างานจะตุนจะเร่ง แต่มันไม่มีบรรยากาศที่ตึงเครียด ทุกคนช่วยเหลือกัน บางเรื่องที่ได้ช่วยได้ก็ช่วย บางทีก็มีเด็กที่ทำงานเข้ามาขอคำแนะนำบ้าง ก็แนะนำไปตามที่ทำได้

2.5 อะไรคือปัจจัย / เงื่อนไขที่ทำให้ประสบความสำเร็จดังกล่าว

ปัจจัยที่ทำให้ประสบความสำเร็จ คือ การที่เรามีความมุ่งมั่น ตั้งใจ ไม่ย่อท้อต่อความยากลำบากที่เราต้องเจอ และสิ่งที่สำคัญที่ทำให้เรามุ่งมั่นตั้งใจนั้น คือ เราต้องค้นหาตัวเองว่าเราอยากจะทำอะไร อยากจะเป็นอย่างไร นี่ก็ถือเป็นการช่วยได้มากในการที่เราจะเริ่มค้นหาอะไรสักอย่าง ให้ประสบความสำเร็จ เพราะความสำเร็จนั้นมันไม่มีทางลัด ไม่ใช่คนอื่นจะมากรุณาทางเดินให้เราได้ เพราะคนที่รู้จักตัวเรามากที่สุดก็คือตัวเอง และจะให้คนอื่นมาพยายามรู้จักตัวเราให้ได้ทั้งหมดนั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ไม่ได้ คนอื่นก็ไม่ได้อยู่กับเราไปตลอดชีวิต ทุกคนต้องมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ

2.6 ปัญหาอุปสรรคที่สำคัญที่สุดในชีวิตที่ผ่านมาคืออะไร(เล่าประสบการณ์ความล้มเหลวหน้าผัดหวังหรือปัญหาอุปสรรคที่สำคัญที่สุดในชีวิต)

อุปสรรคที่ผ่านมานั้นคงจะเป็นเรื่องการเดินทางเป็นอันดับแรก การที่เราต้องใช้รถเข็นนั้นทำให้ไม่สามารถจะเดินทางไปไหนมาไหนได้สะดวกสบาย ไม่ว่าจะเป็นการที่เราไปเรียนศึกษาเกี่ยวกับ

คอมพิวเตอร์ หรือการที่เราไปหางานก็ตาม เรื่องต่อมาน่าจะเป็นเรื่องของการสมัครงาน เพราะว่าคนต่าง ๆ ยังมีน้อยที่เขาจะรับคนพิการเข้าทำงาน ก็ต้องลองสมัครไปหลายที่ ดูว่าที่ไหนจะเรียกไปบ้าง เรียกไปสัมภาษณ์แต่ก็ไม่ได้รับเข้าทำงาน บางทีก็ไกลเกินกว่าที่จะไปได้ หรือจะไปก็ลำบากมาก บางบริษัทก็ไม่มีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกให้แก่คนพิการเลย

2.7 มีวิธีการในการแก้ไขปัญหา ก้าวข้ามปัญหา อุปสรรคนั้นอย่างไร

ต้องพยายาม คือ ต้องลองหาแนวทางต่างๆที่สามารถทำได้ ต้องปรับตัวให้เข้ากับโลกนี้ บางครั้งก็จะมีคนมาช่วยเหลือ แต่ก็ไม่ได้มีเสมอไป ก็ลองหาๆ ดูไปเรื่อยๆ ดูว่าอาจจะมีวิธีใหม่ที่สามารถทำได้ด้วยตัวเอง ในการทำงานก็ดูว่าที่ไหนที่สามารถเดินทางไปได้สะดวก นอกจากนั้นก็ดูว่าถ้าไปทำที่นั่นแล้วงานของที่นี่เป็นอย่างไร มีระบบอะไรอย่างไร มีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกให้พิการหรือไม่ ต้องมีการวางแผนล่วงหน้าในการทำงาน เพราะถ้างานจะต้องเคลื่อนที่ไปๆ มาๆ มาแล้ว ถึงทำได้แต่ก็จะทำได้ไม่ดี ที่ผ่านมาลองปรึกษาอาจารย์ท่านก็แนะนำว่าน่าจะทำงานที่อยู่กับที่ ด้านคอมพิวเตอร์ถือว่าเหมาะสมและตนเองก็ชอบด้วย

2.8 ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตคนพิการไทยในปัจจุบันเป็นอย่างไร

บางที่สังคมต้องเปิดโอกาส อย่างที่บอกไปว่าบางที่เปิดโอกาสให้แล้วแต่ก็ทำไม่ได้อยู่ดี เพราะสถานที่ หรืออุปกรณ์มันไม่เอื้ออำนวย ต้องคิดถึงจุดนี้ด้วย การเปิดโอกาสให้อย่างเดียวแต่ไม่มีอะไรช่วยเหลือเลย ก็เหมือนว่าไม่ได้เปิดโอกาสจริงๆ และบางที่คนรอบข้างก็ต้องให้ความร่วมมือด้วย ถึงยอมรับว่าคนพิการนั้นก็ก็เป็นคนที่มีความสามารถเท่าๆกับคนทั่วไปเหมือนกัน ให้เขาได้พิสูจน์ตัวเอง อย่างหนึ่งคือเรื่องกำลังใจ เพราะว่าเป็นสิ่งที่ช่วยเยียวยาจิตใจที่ท้อแท้ให้ลุกขึ้นสู้ใหม่ได้

2.9 ความคาดหวังที่มีต่อสวัสดิการสำหรับคนพิการในประเทศไทยเป็นอย่างไร (สิ่งที่อยากให้เกิด อยากให้มี อยากให้เป็น เกี่ยวกับการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ ซึ่งอาจจะยังไม่มีในปัจจุบัน หรือมีแต่ยังไม่ดีพอ)

สวัสดิการต่างๆ ถือว่าดี อย่างน้อยก็ทำให้รู้ว่าสังคมไม่ได้ทอดทิ้ง ยังเห็นค่าของเราอยู่ บางอย่างอาจจะไม่พอในด้านของรูปธรรม แต่ในเรื่องของจิตใจแล้วตนคิดว่าช่วยได้เยอะ แต่ที่อยากให้เพิ่มเติมในเรื่องของการช่วยเหลือด้านการเดินทาง เรื่องอุปกรณ์ เพราะว่าในตอนนี้มีแค่บางที่เท่านั้น อยากเดินทางไปไหนก็ยังไม่สะดวกเท่าที่ควร ถ้าปรับปรุงเรื่องนี้แล้วจะเพิ่มโอกาสได้อีกเยอะ เพราะการเดินทางนั้นเป็นสิ่งสำคัญ บางทีเราอยากไปเรียน อยากเริ่มต้นทำอะไร ใจของเราพร้อมแล้ว สิ่งแวดล้อมสาธารณูปโภคไม่พร้อมก็ทำไม่ได้อยู่ดี สิ่งที่คนพิการทำได้ อาชีพต่างๆ เลยมีข้อจำกัด

2.10 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการในปัจจุบันเป็นอย่างไร (มุมมองต่อการจัดสวัสดิการที่มีอยู่ในปัจจุบัน ทั้งปริมาณ คุณภาพ รูปแบบ และวิธีการจัดสวัสดิการ)

สวัสดิการตอนนี้มีน้อยมาก เรื่องเงินถ้าคนพิการที่โชคดีมีงานทำที่มั่นคงเหมือนกับผมก็คงไม่มีปัญหาอะไรว่าจะได้หรือไม่ แต่สำหรับคนพิการที่ไม่ได้รับโอกาสแบบนี้ยังไม่เจอสิ่งที่ตัวเองชอบสิ่งที่จะทำได้จะเป็นอีกเรื่องหนึ่งเลย เขาลำบาก ท้อแท้ เหนื่อยกับชีวิต คิดว่าบางเรื่องที่จะช่วย ยังช่วยไม่ถูกจุดจริงๆ ถ้าสมมุติว่าถ้าอยากให้คนพิการทำงาน ก็ต้องให้คนพิการที่มีงานทำได้รับสวัสดิการเหมือนกับคนทั่วไป หรือมีอะไรที่ดึงดูดใจให้อยากทำงานมากกว่าที่จะอยู่เฉยๆ เป็นผู้รับ แต่ทั้งนี้เรื่องการอำนวยความสะดวกแก่คนพิการก็ยังเป็นเรื่องจำที่จะต้องเข้ามาดูแลก่อน

2.11 ข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะที่มีต่อหน่วยงาน องค์กรที่เกี่ยวข้องในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม

ในตอนนี้อย่างใหญ่สิ่งที่สามารถทำให้กับคนพิการนั้นมักจะเป็นการสนับสนุนเรื่องเงินมากกว่าที่จะเป็นการพัฒนาศักยภาพของตัวคนพิการ อยากให้ปรับปรุงว่าแทนที่คนพิการจะได้เงินอย่างเดียวนั้น ต้องหาอะไรที่ทำให้เขาได้มีการเรียนรู้ มีแรงจูงใจให้เขาศึกษา ให้เขาพยายามด้วยตนเองจะดีกว่า เหมือนกับให้เขาได้คิดออกมาด้วยตัวเองว่าเขาจะทำอะไร เป็นการพัฒนาด้านความคิดน่าจะดีกว่า เพราะความคิดนั้นเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาคุณภาพชีวิต ถ้าคนพิการมีความคิด ทำอะไรได้เอง หาเงินได้เอง เรื่องเงินสนับสนุนนั้นแทบไม่ต้องมีเลยก็ได้ เปลี่ยนเป็นช่วยเหลือในการอำนวยความสะดวกให้เขาได้ทำตามความคิดเหมือนคนปกติ ซึ่งจะดีทั้งต่อทางตัวคนพิการเอง ทางหน่วยงาน และองค์กรที่ช่วยเหลือ

2.12 สิ่งที่ยากจะบอกกับคนพิการทั่วประเทศคืออะไร (ข้อความที่ต้องการจะสื่อสาร หรือฝากไปยังคนพิการ)

คนพิการมีศักยภาพและต้องการที่จะแสดงออก อยากให้คนพิการทุกคนออกมาแสดงออก อยากให้ลุกขึ้นสู้ ค้นหาตัวเองให้เจอว่าความต้องการที่แท้จริงนั้นคืออะไร เราชอบไม่ชอบในสิ่งไหน แล้วทำในสิ่งที่ชอบ เป็นตัวของตัวเอง แสดงความคิดของตนเองนั้นออกมาเป็นรูปธรรม เมื่อไหร่ที่รู้สึกท้อแท้ ท้อถอย สิ่งต่างๆ ไม่เป็นอย่างที่คาดไว้ ขอให้อย่าหยุดอยู่กับที่ แต่ให้เปลี่ยนความคิดเสียใหม่ว่าตัวเองนั้นมีความสามารถ ต้องอดทน ปรับตัวเองเข้าหาสิ่งต่างๆ ด้วย พิสูจน์ให้คนอื่นเห็น แล้วเขาก็จะยอมรับในตัวเราเอง

ต้นกล้าต้นแบบคนพิการคนที่ 12

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

1.1 ชื่อ

นาย กิตติพันธุ์ กงแก้ว

1.2 ประเภทของต้นกล้าต้นแบบคนพิการที่ประสบความสำเร็จ

ต้นกล้าต้นแบบคนพิการด้านความขยัน

1.3 อายุ

21 ปี

1.4 เพศ

ชาย

1.5 ลักษณะความพิการ

บุคคลพิการทางการบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD)

1.6 อาชีพ

นักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

1.7 ระดับการศึกษา

กำลังศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี

1.8 ที่อยู่สำหรับการติดต่อ

ส่วนที่ 2 การเป็นต้นกล้าต้นแบบคนพิการ

2.1 เป้าหมายสูงสุดในชีวิตคืออะไร และมีวิธีการไปสู่เป้าหมายนั้นได้อย่างไร

เป้าหมายสูงสุดในชีวิตในตอนนี้เป็น การได้ศึกษาต่อจนจบ และเข้าทำงาน โดยที่สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างราบรื่นไม่มีปัญหา สำหรับตนเองคนอื่นอาจจะมองว่าดูเป็นคนปกติ ไม่มีปัญหาบกพร่อง แต่ปัญหาของผมอยู่ที่ในบางครั้งจะมีความเข้าใจได้ช้ากว่าคนอื่น อ่านได้ช้ากว่า ยิ่งการเขียนก็ช้ามาก และในบางครั้งจะคิดไม่ออก เหมือนกับว่าตื้อไปหมด ซึ่งในตอนนั้นจะคิดจะทำอะไรก็ไม่ได้เลย ซึ่งวิธีที่ใช้เพื่อที่จะช่วยเหลือในการเรียน คือ ต้องทำให้มากกว่าคนอื่น เวลาอ่านอาจจะอ่านหลายรอบ ต้องใช้เวลามากกว่าคนอื่น แต่นั่นก็ทำให้ตนเองสามารถเรียนผ่านมาได้จนถึงทุกวันนี้

2.2 แรงบันดาลใจในการใช้ชีวิตคืออะไร

อยากจะอยู่ร่วมกับคนอื่นอย่างเป็นปกติ อยากอยู่อย่างมีความสุข เป็นแรงบันดาลใจในชีวิต อยากให้การเรียนรู้ข้ามันเป็นแค่สิ่งเล็กๆ คือตนเองมีข้อดีอย่างอื่นที่สามารถทดแทนกันได้ อย่างในชีวิตประจำวัน การพูดคุยทั่วไปถือว่าไม่มีปัญหาอะไรเลย จะมีแค่เวลาอ่าน เขียน หรือการคิดที่ค่อนข้างมองหนักๆ เพราะต้องใช้เวลาในการคิดมากกว่าคนอื่น ทำให้เราได้มีการบริหารเวลาได้อย่างดี ตนเองจะเป็นคนตรงต่อเวลามาก ถือว่าเป็นข้อดีทดแทนกับการที่เราเรียนรู้ช้าเหมือนกัน เป็นเรื่องของจิตใจตนเองเชื่อว่าคนเรามีทั้งข้อดีข้อเสีย ถ้าทำข้อดีของเราให้ดีเด่นยิ่งขึ้น จะเป็นสิ่งที่ทำให้ข้อเสียของเราค่อยๆ ลดลงไป

2.3 บุคคลต้นแบบในการดำเนินชีวิตคือใคร เพราะเหตุใด

มีความชื่นชมบุคคลที่ประสบความสำเร็จหลายๆ คน จึงตอบไม่ได้ชัดเจนว่าใครคือบุคคลต้นแบบในชีวิต เนื่องจากแต่ละคนก็มีความคิดในแบบของเขา มีชีวิตมีแนวทางเป็นตัวของตัวเอง จึงไม่คิดว่าตนเองจะสามารถประสบความสำเร็จได้จากการลอกเลียนแบบคนที่ประสบความสำเร็จ แต่ต้องนำหลักคิด นำแนวคิดของเขามาประยุกต์ใช้กับตัวเราให้เกิดเป็นแนวทางของตนเอง ยิ่งได้อ่าน ได้เห็นแนวทางของหลายๆ คนแล้ว ก็มีทางเลือกที่จะปฏิบัติ โดยเลือกเอาแนวคิดที่ดีที่สุด หรือไม่ต้องดีที่สุดก็ได้ แต่เป็นแนวทางที่เหมาะสมกับตัวเรามากที่สุด ถึงจะเป็นวิธีที่จะทำให้เราประสบความสำเร็จได้

2.4 ความสำเร็จสูงสุดในชีวิตที่ผ่านมาคืออะไร

การที่ได้มีชีวิตอย่างมีความสุข และได้รับการศึกษาเล่าเรียนมาจนถึงปัจจุบันนี้ ถือว่าเป็นความสำเร็จในชีวิต เพราะตนเองต้องใช้เวลามากกว่าคนอื่นในการเข้าใจบทเรียน ซึ่งบางทีก็รู้สึกไม่ดีที่ว่าทำไมเราเป็นแบบนี้ ทำไมเราไม่เป็นเหมือนคนอื่น เหมือนเป็นความด้อยกว่าในศักยภาพ แต่เนื่องจากว่าตนเองมาได้ถึงจุดๆ นี้แล้ว คือ ความสำเร็จจากการที่เราได้ข้ามผ่านอุปสรรคหลายต่อหลายอย่าง ซึ่งบางครั้งอาจจะเป็นคนอื่นที่เป็นอุปสรรค แต่จริงๆ แล้วอุปสรรค คือ ตัวเอง คือความคิดของเราเองที่จะต้องเอาชนะให้ได้

2.5 อะไรคือปัจจัย / เงื่อนไขที่ทำให้ประสบความสำเร็จดังกล่าว

ปัจจัยส่วนหนึ่งนั้นเกิดมาจากครอบครัว ที่คอยให้กำลังใจ ช่วยเหลือ ให้การสนับสนุนมาตลอด การเรียนที่ผ่านมามันต้องมีเพื่อนที่จะช่วยเหลือในเรื่องที่ทำได้ เช่น การอ่าน การเขียน ซึ่งพวกเขาจะเป็นคนที่ช่วยอ่านให้ฟัง อธิบายขยายความให้ว่าเป็นอย่างไร ถ้าไม่มีพวกเขาตนเองก็อาจจะไม่สามารถมาถึงจุดนี้ได้ ครูอาจารย์ผู้สอนก็เป็นคนที่คอยช่วยเหลือมาตลอด ให้คำแนะนำต่างๆ เสมอในเรื่องที่ไม่เข้าใจ หรืออาจจะช้ากว่าคนอื่นนั้นก็สามารเข้าไปได้เสมอ และพ่อแม่ที่เป็นผู้ให้กำเนิดเลี้ยงดูเราให้สิ่งที่ดีที่สุดกับเรา ไม่ได้คิดว่าเรามีความแตกต่างอย่างไร และสุดท้ายก็คือ ตัวเองตัวเราต้องมีความคิดในแง่บวก ต้องทำให้ตัวเองสู้ไม่ล้มเลิกอะไรง่ายๆ

2.6 ปัญหาอุปสรรคที่สำคัญที่สุดในชีวิตที่ผ่านมาคืออะไร(เล่าประสบการณ์ความล้มเหลวหน้ามืดหวังหรือปัญหาอุปสรรคที่สำคัญที่สุดในชีวิต)

อุปสรรคของตัวเองคือ ความที่ตนเองช้ากว่าคนอื่น เราเรียนรู้ได้ช้า เข้าใจได้ช้ากว่า อ่านและเขียนได้ช้ากว่า ตอนนีถือว่าดีขึ้นกว่าแต่ก่อนมาก ซึ่งแต่ก่อนตนเองเคยคิดว่าจะฆ่าตัวตาย คิดว่าตัวเราทำไมต้องเกิดมาด้วย เกิดมาเป็นแบบนี้ไม่เกิดมายังจะดีกว่า เพราะตอนเด็กๆ ตนเองเรียนไม่ทันคนอื่นมาก เหมือนพยายามอย่างไรก็ทำไม่ได้ สิ้นหวัง เพื่อนๆ ก็ล้อว่าเป็นเด็กก้อทิสติก ในตอนนั้น

ออกิสติกเหมือนเป็นโรคร้ายแรงสำหรับตนเอง คุณครูสมัยก่อนบางคนก็ยังไม่ยอมรับว่าโรคนี้คือ
บกพร่องทางสมอง ก็เหมือนว่าตนเองเป็นเด็กไม่ดี เกเร ไม่เชื่อฟังที่อาจารย์สอน

2.7 มีวิธีการในการแก้ไขปัญหา ก้าวข้ามปัญหา อุปสรรคนั้นอย่างไร

ต้องปรับเปลี่ยนความคิดของตัวเองใหม่ คิดในแง่บวก มองมุมอื่น แทนที่จะคิดว่า
บกพร่องทางสมองเรียนรู้ช้า เรียนไปก็เท่านั้น ก็เปลี่ยนมาคิดว่า แค่เราพยายามให้มากขึ้น ถ้า
เราก็ใช้เวลากับการเรียนให้มากกว่าคนอื่นก็จะตามเขาได้ อ่านได้ซ้าก็อ่านหลายรอบขึ้นก็จะได้
เรื่องกระต่ายกับเต่า กระต่ายถึงจะวิ่งเร็วแต่ถ้าหยุดนอนพักไม่วิ่งต่อ เต่าก็สามารถแซงไปและชนะ
เปรียบคนทั่วไปเป็นกระต่าย แล้วตนเองเป็นเต่า ถ้าคนปกติเรียนรู้ได้ดีแต่ขี้เกียจ ตนเองก็จะขยัน
สามารถทำให้ได้ดีกว่านั้น แม้จะไปเรื่อยๆ ช้าๆ แต่ก็สามารถถึงจุดหมายปลายทางได้อย่างสวัสดิ
เช่นเดียวกัน

2.8 ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตคนพิการไทยในปัจจุบันเป็นอย่างไร

ตนเองอาจจะดีกว่าคนพิการอื่นๆ ที่เขาต้องลำบากกว่านี้ บางคนตาบอดมองไม่เห็น บ
หนักไม่ได้ยินพูดไม่ได้ หรือบางคนไม่มีแขน หรือขาใช้งาน แต่ตนเองสามารถมองเห็น พูดคุย
เดินทางไปไหนมาไหนได้อย่างปกติ การใช้ชีวิตประจำวันไม่ลำบากอะไรมาก มีครอบครัว มีเพื่อน
คนทั่วไป แต่ในบางที่เรารู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง และต้องการกำลังใจจากคนอื่น ในทางกลับกัน คน
เขาไม่มี ไม่สามารถทำในสิ่งที่ตนเองทำได้ รู้สึกสงสารอยากให้เขามีชีวิตที่ดีกว่านี้ อยากให้เขา
ปกติเหมือนคนทั่วไป

2.9 ความคาดหวังที่มีต่อสวัสดิการสำหรับคนพิการในประเทศไทยเป็นอย่างไร (สิ่งที่ เกิด อยากให้มี อยากให้เป็น เกี่ยวกับการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ ซึ่งอาจจะยัง ปัจจุบัน หรือมีแต่ยังไม่ดีพอ)

คิดว่าสวัสดิการในปัจจุบันยังไม่ดีพอเท่าไรนัก เพราะยังมีคนพิการที่เป็นขอทาน
ถึงแม้ว่าในปัจจุบันจะมีลดน้อยลงก็ตาม แต่อยากจะให้ช่วยเหลือ เห็นใจผู้พิการเหล่านั้น ซึ่งบาง
เขาไม่ได้รับ คือ ความรู้ ในตอนนี้อาจจะมีโครงการที่เน้นจะให้ความรู้กับเด็กพิการมากขึ้น แต่จริง
คนพิการที่ต้องได้รับความรู้นั้นไม่เป็นเพียงแต่เด็กพิการอย่างเดียวเท่านั้น แต่ผู้ใหญ่พิการก็คว
ความรู้เช่นเดียวกัน อาจจะในลักษณะอื่นๆเป็นการให้ความรู้เน้นเพื่อนำไปใช้งาน ใช้ทำงานม
และในบางครั้งเราจะพบเห็นเห็นคนบางคนใช้ประโยชน์จากคนพิการ เนื่องจากคนพิการนั้น
สงสารเห็นใจซึ่งเหตุการณ์แบบนั้นควรจะหมดไป

2.10 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการในปัจจุบันเป็นอย่างไร (มุมมอง ต่อการจัดสวัสดิการที่มีอยู่ในปัจจุบัน ทั้งปริมาณ คุณภาพ รูปแบบ และวิธีการจัดสวัสดิการ)

ในตอนนี้อมีการจัดสวัสดิการให้กับคนพิการเพิ่มมากขึ้น โรงเรียนในปัจจุบันมีการตั้งโรงเรียนขึ้นเพื่อเป็นโรงเรียนสำหรับเด็กพิเศษ ซึ่งเป็นโรงเรียนสำหรับเด็กพิการทางสมองที่มีวิธีการเรียนการสอนที่เหมาะสมต่อสภาพความบกพร่องของแต่ละคน ทำให้เด็กที่มีความบกพร่องสามารถพัฒนาขึ้นมาได้ แต่เท่าที่พบมานั้นคือโรงเรียนเหล่านี้จะมีค่าเทอมที่ค่อนข้างแพง และเป็นโรงเรียนเอกชนซึ่งถ้าเกิดว่าเป็นเด็กที่บ้านมีฐานะไม่ค่อยดีแล้วนั้นจะไม่สามารถเข้าเรียนตามหลักสูตรที่เหมาะสมกับเด็กคนนั้นได้ ต้องเข้าเรียนในโรงเรียนธรรมดา และจะมีปัญหาในการเรียน และอาจเดินทางไปในทางที่ผิดได้ ดังนั้นจึงอยากให้มีการพัฒนาให้มีการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสมองเข้าไปในโรงเรียนธรรมดาด้วยจะทำให้เขาได้เข้าถึงการศึกษา และสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างดีขึ้น

2.11 ข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะที่มีต่อหน่วยงาน องค์กรที่เกี่ยวข้องในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม

ทุกภาคส่วนควรจะช่วยเหลือคนพิการที่ไม่มีที่อยู่ ไม่มีความรู้ ไม่มีรายได้ ให้เขาเหล่านั้นมีคุณภาพชีวิตที่ดีมากขึ้น โดยอยากให้เห็นในการให้ความรู้ควบคู่กับการเปิดโอกาสให้เขาได้ทำงาน เพราะถ้าเมื่อมีงานทำแล้วจะได้มีรายได้เพื่อเลี้ยงตัวเองได้ และปัจจัยต่างๆ จำพวกที่อยู่อาศัย สุขภาพ หรืออื่นๆ ก็จะตามมา และจะทำให้คนอื่นในสังคมเริ่มมีความคิดเกี่ยวกับคนพิการเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นด้วย จากความคิดที่ว่าคนพิการทำอะไรไม่ได้ต้องขอทานนั้น ให้เปลี่ยนใหม่ว่าคนพิการก็คือคนในสังคมเช่นเดียวกัน

2.12 สิ่งที่ยอยากบอกกับคนพิการทั่วประเทศคืออะไร (ข้อความที่ต้องการจะสื่อสาร หรือฝากไปยังคนพิการ)

อยากให้เห็นคนพิการทุกคนปรับเปลี่ยนความคิดของตัวเอง ปรับเปลี่ยนมุมมอง ให้มองโลกในแง่ดีขึ้น ไม่คิดว่าความพิการนั้นคือจุดด้อยของเราซึ่งเป็นอุปสรรคที่ทำให้เราทำอะไรไม่ได้ แต่อยากให้มองหาข้อดีจากการที่เราพิการ เหมือนที่ว่าคนพิการทางตา ก็จะมีการสัมผัส และได้ยินที่ดีขึ้น เพราะเราจะมีสติ สมาธิมุ่งมั่นไปกับการฟัง และการสัมผัสมากกว่าคนอื่น แล้วต่อไปให้คิดว่าโนเมื่อมีข้อดีแล้ว เราจะสามารถนำข้อดีเหล่านี้ไปให้ทำอะไรได้ให้เกิดประโยชน์ต่อทั้งตัวเรา และคนอื่น โดยไม่ทำให้คนอื่นเดือดร้อน อยากให้ทุกคนนั้นสู้ และอดทน ให้ชนะตัวเอง ชนะความคิดแง่ลบของตัวเองก่อน นั่นคือความสำเร็จที่มีค่าสำหรับคนพิการทุกคน

ต้นกล้าต้นแบบคนพิการคนที่ 13

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

1.1 ชื่อ

นางสาว อิศวรา ศิริรุ่งเรือง

1.2 ประเภทของต้นกล้าต้นแบบคนพิการที่ประสบความสำเร็จ

ต้นกล้าต้นแบบคนพิการด้านการไฝ่หาความรู้เพื่อพัฒนาสังคม

1.3 อายุ

29 ปี

1.4 เพศ

หญิง

1.5 ลักษณะความพิการ

บุคคลพิการทางการมองเห็น

1.6 อาชีพ

นักศึกษาปริญญาเอก สาขาการศึกษาเรียนร่วม

1.7 ระดับการศึกษา

กำลังศึกษาต่อในระดับปริญญาเอก

1.8 ที่อยู่สำหรับการติดต่อ

27/27 ซอยศรีบำเพ็ญ ถนนพระราม 4 แขวงทุ่งมหาเมฆ เขตสาทร กรุงเทพมหานคร 10120

ส่วนที่ 2 การเป็นต้นกล้าต้นแบบคนพิการ

2.1 เป้าหมายสูงสุดในชีวิตคืออะไร และมีวิธีการไปสู่เป้าหมายนั้นได้อย่างไร

เป้าหมายสูงสุดในชีวิต คือ อยากให้มีการพัฒนาการศึกษาให้แก่คนพิการ และคนตาบอดในระดับการศึกษาที่ดีขึ้น เพื่อให้คนพิการไทยมีความรู้ ความสามารถ ทำให้สามารถใช้ชีวิต ทำงานร่วมกับคนปกติได้ และเป็นการพัฒนาทัศนคติของคนทั่วไปที่มีต่อคนพิการให้ดียิ่งขึ้น โดยวิธีการในเป้าหมายของตัวเอง คือการเรียน ในปัจจุบันกำลังศึกษาต่อในระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการศึกษาเรียนร่วม หรือการศึกษาพิเศษ คือ เป็นการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนการสอนให้แก่บุคคลพิเศษ หรือบุคคลพิการในลักษณะต่างๆ โดยมีหลักความคิดที่ว่าทุกคนนั้นควรมีโอกาสที่จะได้รับการศึกษาอย่างเท่าเทียมกัน ซึ่งถ้าเด็กพิเศษไม่สามารถเรียนในระบบการศึกษาที่จัดตามปกติได้ จะต้องจัดการศึกษาให้ตอบสนองความต้องการของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ทั้งผู้ที่มีภาวะบกพร่อง และผู้ที่มีความสามารถพิเศษให้สามารถพัฒนาให้ถึงศักยภาพสูงสุดที่มีอยู่ โดยคำนึงถึงการอยู่ร่วมกับคนปกติได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นประโยชน์กับสังคม

2.2 แรงบันดาลใจในการใช้ชีวิตคืออะไร

อยากเห็นคนพิการ และคนปกติอยู่ร่วมกันได้อย่างกลมกลืน ไม่มีการแบ่งแยก แตกต่าง อยากเห็นการกระทำที่ชวนให้คิดว่าคนพิการนั้นเป็นบุคคลชั้นสอง ไม่มีสิทธิเท่าเทียมกับคนที่ไม่พิการ เนื่องจากตามธรรมชาติแล้วคนเราทุกคนย่อมมีความแตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นสีผิว เชื้อชาติ ภาษา

บุคลิกภายนอก และภายใน หรือนิสัยใจคอ มีความคิดว่าเป็นเมื่อคนปกติก็มีความแตกต่างกันแต่ยังสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างปกติสุขแล้ว ทำไมคนพิการถึงจะอยู่ร่วมกันกับคนปกติไม่ได้ และตัวเราเองนั้นจะสามารถทำอะไรเพื่อให้คนพิการสามารถพัฒนาตัวเองเพื่อที่จะอยู่ร่วมกับคนอื่นได้อย่างไร จึงได้ศึกษาต่อเพื่อที่จะศึกษาวิธีการนั้นๆ และนำมาพัฒนา ปรับใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

2.3 บุคคลต้นแบบในการดำเนินชีวิตคือใคร เพราะเหตุใด

อาจารย์มณฑิยา บุญตัน ซึ่งเป็นนายกสมาคมคนตาบอดแห่งประเทศไทย และสมาชิกวุฒิสภาจากการสรรหา พ.ศ. 2550 ถือเป็นวุฒิสมาชิกคนแรกของไทยที่เป็นคนพิการมาตั้งแต่กำเนิด และอีกท่านคือ ศาสตราจารย์ วิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์ ทั้งสองท่านเป็นผู้พิการทางสายตาดูแลตัวเอง แต่เป็นคนที่มีความมุ่งมั่นไม่ย่อท้อต่อความลำบากเพื่อที่จะก้าวเดินไปสู่จุดหมายที่ตัวเองต้องการ โดยไม่ได้เป็นการกระทำที่ทำเพื่อตัวเอง แต่เป็นการกระทำเพื่อผู้อื่น ทำเพื่อสังคม ไม่ได้ทำให้เพียงแต่คนพิการ หรือคนตาบอดเท่านั้น แต่ยังทำประโยชน์ให้แก่คนปกติอีกด้วย คือ ทั้งสองท่านนั้นได้ก้าวเดินไปตามแนวทางของตัวเอง แต่ก็หันกลับมามองคนข้างหลังด้วย จึงเป็นบุคคลต้นแบบที่ตัวเองต้องการนำมาใช้เป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต และหากเป็นไปได้ก็อยากทำประโยชน์ให้แก่สังคมได้อย่างเช่นท่านทั้งสองคน

2.4 ความสำเร็จสูงสุดในชีวิตที่ผ่านมาคืออะไร

การที่ตัวเองได้ศึกษาต่อมาถึงระดับปริญญาเอกนี้ถือว่าเป็นความสำเร็จสูงสุดในชีวิตก็เป็นได้ ซึ่งในการเรียนนั้นตัวเองได้รับทุนสนับสนุนการศึกษาสำหรับคนพิการของสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) เป็นทุนต่อเนื่อง 5 ปี ในระดับปริญญาโท เอก และคิดว่าเมื่อสำเร็จการศึกษาจะทำงานเป็นอาจารย์ด้านการศึกษาพิเศษ โดยเน้นการสอนเด็กพิการ ทั้งด้านร่างกาย ด้านสติปัญญา ความรู้ และอารมณ์ ซึ่งจะช่วยให้คนพิการนั้นได้มีการพัฒนามากยิ่งขึ้นส่งผลให้คุณภาพชีวิตของคนพิการดีขึ้นด้วย

เรื่องของความภูมิใจของตนเองนั้น คือ การได้เข้าเฝ้าสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จากการได้รางวัลชนะเลิศการแข่งขันอ่าน และเขียนอักษรเบรลล์เฉลิมพระเกียรติ พ.ศ.2547 เพื่อรับรางวัลพระราชทานจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

2.5 อะไรคือปัจจัย / เงื่อนไขที่ทำให้ประสบความสำเร็จดังกล่าว

ตนเองมีความพยายาม แต่จริงๆ ปัญหาที่ก็ไม่ได้ลำบากยากเย็นสักเท่าไร ตามความคิดแล้วคิดว่าคนพิการนั้นเราต้องไม่เอาความพิการของตัวเองมาใช้เป็นข้อปิดกั้นให้ตัวเองไม่มีการพัฒนาให้มากขึ้น เราต้องลองทำให้ถึงที่สุด ทุกสิ่งนั้นอยู่ที่ตัวคนๆ นั้นเอง คือ เราต้องผลักดันตัวเองให้ไปสู่เป้าหมายที่